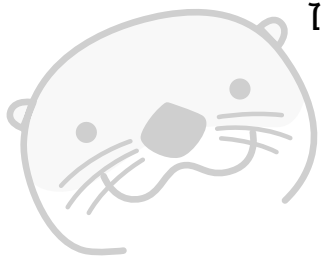

แพรวสำนักพิมพ์

สดาบั้น. สดาปนา

ไอแซค อะซิมอฟ เขียน
บรรยงก์ แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

สถาบันสถาปนา
FOUNDATION

แอมวอสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แอมวอสำนักพิมพ์

Foundation by Isaac Asimov

Copyright © Asimov Holdings LLC. All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2561

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤษภาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

อะซิโมฟ, ไอแซค.

สถาบันสถาปนา Foundation / ไอแซค อะซิโมฟ: เขียน; บรรยงก์ แปล จาก Foundation.—
พิมพ์ครั้งที่ 2.— กรุงเทพฯ: แอมวอสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(10), 254 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 569)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. บรรยงก์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด. X Foundation.

นว ๑6ส3 2565 ล.1

DDC 813.54

ISBN 978-616-18-4792-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสูวรรณ • บรรณาธิการประสานงาน อภิญา ธนโมปัญ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม สิริธร บุญรักษา, ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายรุ้งโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางทราย-จันทน์อม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย จังหวัดนครปฐม 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 295 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

FOUNDATION

ကလေးအသံ

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายวิทยาศาสตร์ไตรภาคชุด “สถาบันสถาปนา” ของไอแซค อสิมอฟ นักเขียนชาวอเมริกัน ประกอบด้วยเรื่อง *สถาบันสถาปนา* หรือ *Foundation* (๑๙๕๑) *สถาบันสถาปนาและจักรวรรดิ* หรือ *Foundation and Empire* (๑๙๕๒) และ *สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง* หรือ *Second Foundation* (๑๙๕๓)

หนังสือไตรภาคชุดนี้ได้รับการยกย่องให้เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ระดับคลาสสิกที่แฟนหนังสือแนวนี้ไม่ควรพลาดเด็ดขาด และในปี ๑๙๖๖ หนังสือชุดนี้ยังได้รับรางวัล Hugo Award ในฐานะ Best All-Time Novel Series อีกด้วย

สำหรับภาคภาษาไทย “บรรยงก์” ได้แปลและเรียบเรียงหนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ได้รับความนิยมและได้จัดพิมพ์เผยแพร่หลายครั้งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

บัดนี้ แพร่สำนักพิมพ์ได้รับอนุญาตจากดร.ปริทรรศน์ พันธุบรรยงก์ทายาทของผู้แปล ให้จัดพิมพ์หนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ขึ้นอีกครั้งหลังจากที่ว่างเว้นไปนานพอสมควร จึงขอขอบคุณ ดร.ปริทรรศน์ มา ณ โอกาสนี้ และหวังว่าจะเป็นที่ยินดีต้อนรับของนักอ่านทั้งที่เป็นแฟนเก่าของนวนิยายชุดนี้ กับนักอ่านรุ่นใหม่ที่เคยได้ยินแต่ชื่อเสียงของ “สถาบันสถาปนา” มานาน

แพร่สำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

“สถาบันสถาปนา” มิใช่นิยายวิทยาศาสตร์ที่ลึกแต่สนุก น่าอ่าน น่าติดตามตั้งแต่ต้นจนจบเท่านั้น สิ่งที่เราเจออยู่ในเหตุการณ์ต่างๆ ตามเรื่อง ซึ่งอาจเป็นไปได้หรือไม่ก็ตามในร้อย - สองร้อย - ห้าร้อย หรือพันปีข้างหน้า ผมจะไม่กล่าวถึง แต่เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านั้นมีคติที่อาจสะท้อนมาเทียบกับ สถานการณ์และความเป็นมาของโลกแต่โบราณจนปัจจุบันได้เป็นอย่างดี เช่น แสดงให้เห็นว่าโลกจะมีวิกฤติการณ์เกิดขึ้นเป็นระยะๆ บางครั้งอาวุธ จะเป็นใหญ่ เช่นครั้งฮิตเลอร์ มุสลิมี่ แต่บางครั้งเศรษฐกิจก็เป็นใหญ่ แล้ว โลกก็จะผ่านวิกฤติการณ์ไปคราวแล้วคราวเล่า บ้านเมืองใครโชคก็รูดไป บ้านเมืองใครดวงจู่ก็แยหรือย่อยยับไป

“โลกอนาคต” ตามความคิดเห็นของผม ถ้าอ่านวิเคราะห์กันหน่อย จะช่วยให้เรามองสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศไทยที่รักของเราได้ลึกซึ้งกว่า เมื่อยังไม่ได้อ่านพอสมควรทีเดียว

ความดีอันใดที่ท่านผู้อ่านจะได้รับจากเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้

๑. คุณครูบาอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทภาษาอังกฤษแก่ผม

๒. ลูกทั้งเจ็ด ซึ่งจำนวนเท่าดาวลูกไก่พอดิบพอดีของผม

บรรรยงก์

คำปรารภ

นิยายวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องราวที่ก่อให้เกิดจินตนาการและความคิดต่อยอด นอกเหนือไปจากความบันเทิงที่มีแจกเช่นกับนิยายประเภทอื่นๆ ทั่วไป นิยายประเภทนี้จะมีแฟนกลุ่มหนึ่งที่เหนียวแน่น และมีความใกล้เคียงกับนิยายประเภทแฟนตาซีจนบางครั้งก็มีการจับมาผสมปนเปกัน เช่น มีผู้พยายามเขียนอธิบายหลักการด้านวิทยาศาสตร์ในนิยายยอดฮิตชุด *แฮร์รี่ พอตเตอร์* เป็นต้น

นิยายวิทยาศาสตร์ชุด “สถาบันสถาปนา” หรือ “Foundation” ของไอแซค อสิมอฟ น่าจะถือได้ว่าเป็นนิยายชุดที่มีการตีพิมพ์เป็นภาษาไทยมากที่สุดตามข้อมูลของ Wikipedia นั้นมีการตีพิมพ์แล้วถึง ๖ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยสำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊ค ครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ โดยสำนักพิมพ์ออบิท ครั้งที่สามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ออกมาเพียงเล่มเดียวโดยสำนักพิมพ์อาณจักร ครั้งที่สี่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๓ โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ครั้งที่ห้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์วิชาการ และครั้งที่หกล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๗ โดยสำนักพิมพ์โปรวิชั่นที่พิมพ์ออกมามากที่สุดถึง ๑๐ ตอนในชุดของนิยายนี้ ผมคิดว่าที่มีการตีพิมพ์ออกมาหลายครั้งตลอดช่วงระยะเวลาสามสิบปีนี้ น่าจะเป็นเพราะความสนุกสนาน สมจริงสมจัง มีการสืบสวนสอบสวน หักมุม และการเรียบเรียงเป็นตอนๆ ลักษณะคล้ายๆ กับภาพยนตร์ *Star Wars* ที่ผมติดตามดูทุกตอน ทั้งตอนหลักและตอนแยก ดูที่ไรก็นึกเปรียบเทียบ Darth Vader หรือ จักรพรรดิกับตัวเอกหนึ่งของสถาบันสถาปนา คือ มโนมัย หรือ The Mule ทุกครั้ง

ในการเรียบเรียงเป็นภาษาไทยครั้งแรกและชุดแรกสามเล่มนั้น “บรรยงก์” หรือนายประจักษ์ พันธบรรยงก์ พ่อผู้ล่วงลับของผม เป็นผู้เรียบเรียงถ่ายทอดออกมาให้สำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊คที่เป็นพี่ๆ และเพื่อนๆ ชาววิศวะ จุฬาฯ กลุ่มของผมเองจัดพิมพ์ พ่อเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการแปลและเรียบเรียงนิยายหลายเล่ม เท่าที่ผมจำได้ คือ *เมอคิว ลูกหมาป่า ไอ้เขี้ยวขาว ไอ้เหลื่อง ไสยดำ เจ้าสาวดาวอังคาร และ นรกใต้ทะเล* พลเอก ประภาส พันธบรรยงก์ พี่ชายของผม เพิ่งฟื้นความหลัง ให้ฟังเมื่อได้พบกันเร็วๆ นี้ว่า ในงานฉาบปกิ๊พ่อนั้น หนังสือ *เจ้าสาวดาวอังคาร* ที่แจกเป็นของที่ระลึกขายดีมากจนหมดเกลี้ยง พี่น้องเราเข้าใจว่า จะไม่มีใครได้เก็บไว้เลยละครับ

ผมขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ที่เห็นคุณค่าของนิยายชุดนี้ และนำมา ตีพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะได้สนุกสนานเพลิดเพลิน ได้ แ่งคิดและจินตนาการไปกับ “โลกอนาคต” ของไอแซค อสิมอฟ ซึ่งดูจาก แนวโน้มวิวัฒนาการของโลกเราในปัจจุบัน มีความเป็นไปได้ว่าอารยธรรม ต่างๆ จะล่มสลายจากปัญหาการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ด้วยกันเอง ไม่แน่ว่าชาติมหาอำนาจชาติใดชาติหนึ่งหรือหลายๆ ชาติอาจ มีแผนการสร้าง “สถาบันสถาปนา” หรือแม้แต่ “สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง” ไว้แล้ว เพื่อรักษาอารยธรรมของมนุษยชาติให้คงอยู่ต่อไปก็เป็นไปได้ครับ

ปริทรรศน์ พันธบรรยงก์
ลูกชายคนสุดท้ายของพ่อประจักษ์ พันธบรรยงก์
เจ้าของนามปากกา “บรรยงก์”

๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๑

สารบัญ

ภาค ๑	นักอนาคตประวัติศาสตร์	๑
ภาค ๒	คณะผู้สร้างเอ็นโซโคลปีเดีย	๔๓
ภาค ๓	นายกเทศมนตรี	๘๗
ภาค ๔	กลุ่มพ่อค้า	๑๔๕
ภาค ๕	เจ้าแห่งพ่อค้า	๑๗๕

แต่ความทรงจำถึงมารดาของผม
(๑๘๙๕ - ๑๙๗๓)

ภาค ๑

นกอพยพประวัติศาสตร์

ฮารี เซลดอน—...ชาตะในปี ๑๑,๙๘๘ แห่งจักรวาลจักรวาล มรณะปี ๑๒,๐๖๙ ซึ่งตามสถาปนจักรวาลเราเรียกว่าปี -๗๙ ถึงปีที่ ๑ แห่งสถาปนจักรวาล ท่านผู้นี้ถือกำเนิดในตระกูลชนชั้นกลางบนดาวเฮลิคอน เขตอาร์คตูลัส (ซึ่งตามประวัติอันไม่แน่นอนนักกล่าวว่าเป็นดวงดาวที่บิดาของท่านทำร้ายสาบสูญ) ท่านผู้นี้มีแววเป็นนักคณิตศาสตร์อย่างน่าพิศวงมาตั้งแต่วัยอายุน้อย มีเรื่องราวกล่าวถึงสมรรถภาพของท่านมากมายนับไม่ถ้วน บางเรื่องก็ขัดแย้งกันเอง กล่าวกันว่า เมื่ออายุเพียงสองขวบ ท่านสามารถ...
...ที่แน่ๆ ก็คืองานสำคัญอดยิ่งของท่าน ได้แก้วิชาคณิตประวัติศาสตร์ของจักรวาล เซลดอนได้พบว่าวิทยาการแนวนี้เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่แน่นอนที่แม้จะมีความเลือนรางก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น อนาคตประวัติศาสตร์ของจักรวาลจึงเป็นผลงานที่เขาสร้างสรรค์ไว้ในฐานะวิทยาการอันลึกซึ้งให้แก่จักรวาล...

...ผู้ประพันธ์ชีวิตประวัติที่ดีที่สุดเกี่ยวกับฮารี เซลดอน ก็คือ กาอัลดอร์นิก ผู้ซึ่งได้พบกับเซลดอนเมื่อสองปีก่อนที่เซลดอนจะถึงแก่กรรม ขณะที่กาอัลผู้ประพันธ์ยังเป็นหนุ่มอยู่ เป็นประวัติชีวิตของเซลดอนตอนที่ได้พบกับเขา...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา*

*เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา อันเป็นต้นฉบับที่ได้คัดตัดตอนมาพิมพ์ไว้ในหนังสือนี้ได้จัดพิมพ์โดยบรรณาธิการพิมพ์เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกาแห่งดาวเทอร์มินัส ข้อความในหนังสือนี้คัดจากฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑๐ ในปีสถาปนจักรวาล ๑๐๒๐

๑

นามของเขาคือ กาอัล ดอร์นิก เป็นหนุ่มบ้านนอกผู้ยังไม่เคยไปถึงทรานทอร์เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ได้เคยเห็นดาวดวงนี้หลายครั้งทางโทรภาพไฮเปอร์วิดีโอ และสองสามครั้งจากภาพสามมิติอันโอฬารเนื่องในงานพิธีจักรพรรดิราชาภิเษกหรือเนื่องในงานเปิดสภาจักรวาล แม้เขาจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่เพียงในพิภพซินแนกซ์ ซึ่งวนอยู่รอบดาวฤกษ์ดวงหนึ่ง ชายเขตฟากฟ้าสีคราม แต่ตามที่บรรยายมา ท่านก็คงเห็นว่าเขาไม่ได้ห่างไกลจากความเจริญนัก สมัยนั้นความจริงก็หาไม่ได้อะไรที่นับว่าห่างไกลความเจริญ

ยุคนั้น ดาวเคราะห์ในสากลจักรวาลมีจำนวนเกือบยี่สิบห้าล้านดวงที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ และทุกดวงก็ขึ้นต่อสากลจักรวรรดิซึ่งมีศูนย์กลางตั้งอยู่บนดาวทรานทอร์ นี่เป็นเหตุการณ์ในคริสต์ทศวรรษหลังแห่งสมัยของสากลจักรวรรดิดังกล่าวนี้นะ

การเดินทางไปยังศูนย์กลางแห่งสากลจักรวรรดิย่อมนับได้ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตของนักศึกษาหนุ่มนามกาอัล แต่สำหรับการเดินทางในอวกาศโดยเฉพาะนั้น เขามีความคุ้นเคยอยู่แล้ว ไม่ใช่สิ่งน่าตื่นเต้นอันใด แม้ว่าเขาจะเคยเดินทางแต่เพียงไปยังดาวบริวารของพิภพซินแนกซ์ เพื่อเก็บข้อมูลบางประการเกี่ยวกับเส้นทางของอุกกาบาตมาทำวิทยานิพนธ์ แต่มันก็คือการเดินทางไปอวกาศเหมือนกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะไปใกล้ๆ เพียงครั้งล้านไมล์หรือไกลขนาดครั้งล้านปีแสง

เขากุมสติมัน เตรียมรับการ “โจน” ผ่านห้วงอวกาศอันไพศาล ซึ่งเป็นการเดินทางที่แปลกไปกว่าการเดินทางระหว่างดวงดาวโดยปกติ วิธีโจนเป็นวิธีเดียว และก็คงจะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นในการเดินทางในอวกาศระหว่างดาวต่อดาว การเดินทางในอวกาศด้วยวิธีธรรมดาย่อมจะไม่สามารถไปได้เร็วเกินกว่าความเร็วของแสงธรรมดา (เป็นรายการหนึ่งในวิทยาการไม่กี่รายการที่หลงเหลืออยู่จากระยะเริ่มแรกของประวัติศาสตร์ชาติที่เกือบจะลืมนั่นหมดแล้ว) ซึ่งก็หมายความว่าต้องเดินทางเป็นสิบๆ ปีจากจักรวาลหนึ่งไปยังอีกจักรวาลหนึ่งซึ่งมีมนุษย์ แต่ห้วงอวกาศอันไพศาล

อยู่เหนืออวกาศ เหนือเวลา เหนือสสาร เหนือพลังงาน จะว่าเป็นสิ่งหนึ่ง
ที่ไม่นับว่าเป็นสิ่งใดได้ในห้วงเช่นว่านี้ เราสามารถจะเดินทางจากมุมหนึ่ง
ของสากลจักรวาลได้ในเวลาเพียงชั่วครู่เดียว

กาอัลคอยการโจนครั้งแรกด้วยความประหลาดอยู่บ้าง แต่เมื่อยาน
โจนเข้าจริง กลับปรากฏว่าไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิดเดียว นอกจากรู้สึก
ถูกกระซอกเยือกหนึ่ง กระเทือนนิดหนึ่งแล้วก็สลายไป แทบจะก่อนที่เขา
จะทันรู้สึก มันก็เท่านั้นเอง

ต่อจากนั้น ความรู้สึกของเขาก็มีแต่ยานอวกาศที่มาอันเป็นผลจาก
การประดิษฐ์สร้างหลังจากสากลจักรวรรดิเจริญก้าวหน้ามาแล้ว ๑๒,๐๐๐ ปี
แล้วก็ตัวของเขาเอง พร้อมด้วยปริญาเอกทางคณิตศาสตร์เพิ่งได้มา
ใหม่เอี่ยม และหนังสือเชิญชวนจากฮารี เซลดอน ผู้ยิ่งใหญ่ ให้เดินทาง
ไปยังทรานทอร์เพื่อร่วมในงานเกี่ยวกับแผนการเซลดอนอันใหญ่หลวงและ
ค่อนข้างลึกลับ

ผิดหวังจากความตื่นตันระทึกใจในการโจนของยานอวกาศแล้ว สิ่ง
ต่อไปที่กาอัลคอยก็คือทิศทางของดาวทรานทอร์ เขามักจะวนเวียนอยู่
ใกล้ห้องทัศนาศ ซึ่งจะเปิดบานเกล็ดโลหะเป็นระยะๆ เมื่อมีเสียงประกาศ
และคอยชมแสงเจิดจ้าของดวงดาวต่างๆ ชื่นชมกับกลุ่มดาวที่รวมกันเป็น
กระจุกในระยะไกล แลดูเหมือนกลุ่มหิ่งห้อยผ่องใหญ่ที่ไม่ไปไหนตลอดกาล
คราวหนึ่งเขาได้เห็นหมอกก๊าซสีน้ำเงินแกมขาวในระยะห้าปีแสงจากลำยาน
ผ่านหน้าต่างไปเหมือนนมสดจำนวนมหาศาลในระยะไกล สะท้อนแสงเข้ามา
ในห้องของยาน ทำให้รู้สึกเยือกเย็นละลานตา แต่สองชั่วโมงต่อมาก็กลับตา
ไปเมื่อยานเข้าสู่การโจนครั้งที่สอง

ดวงสุริยาอันเป็นแกนจักรวาลของดาวทรานทอร์ เมื่อแรกเห็นเป็น
เสมือนจุดแสงขาวจุดเล็กนิดเดียว แทบจะสังเกตไม่ได้ในแสงระยิบระยับ
ด้นดาราฟ้า ต่อเมื่อนักงานท่องเที่ยวของยานชี้ให้ดูจึงรู้ชัด ในใจกลางสากล
จักรวาลนี้มีดวงดาวถึยิบ แต่สุริยาดวงนี้ยิ่งเด่นชัดขึ้นทุกครั้งที่ยานโจนใกล้
เข้าไป ส่วนดาวดวงอื่นก็ยิ่งจางแสงลง

เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาบอกกับเขาว่า “ห้องทัศนาศจะปิดแล้ว

ต่อไปนี้จะไม่เปิดอีก คุณเตรียมตัวเถอะ ยานจะลงแล้ว”

กาอัลเดินตามเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไป ยื่นมือจับแขนเสื้อยูนิฟอร์มสีขาว มีตรายานอวกาศกับดวงอาทิตย์อันเป็นเครื่องหมายของสากลจักรวรรดิ พลางกล่าวว่า “ขอให้ผมอยู่อีกสักครู่เถอะครับ ผมอยากจะเห็นทรานทอร์”

เจ้าหน้าที่เผยอยิ้ม จนกาอัลรู้สึกกระดากเมื่อรู้สึกตัวว่าเขาพูดด้วย สำเนียงเด็กบ้านนอก เจ้าหน้าที่ผู้นั้นตอบ “รุ่งเช้าเราก็จะลงที่ทรานทอร์แล้ว”

“ผมอยากจะเห็นจากอวกาศนะครับ”

“อ้อ แต่เสียใจนะ พ่อหนุ่ม ถ้าเป็นยานอวกาศธรรมดาเราก็พอ อนุโลมกันได้ แต่ยานนี้จะลงด้วยอาการควงส่ว้นทางทิศตะวันออก คุณคงไม่ต้องการตาบอด ผิวไหม้ แล้วก็มีแผลเป็นจากรังสีพร้อมๆ กันไปหมด ไม่ใช่หรือ”

กาอัลก้าวจะออกเดิน

เจ้าหน้าที่ร้องตามหลังเข้าไป “ทรานทอร์ไม่มีอะไร มองจากที่นี่ก็จะเห็นแต่เงาสลัวเท่านั้นนะพ่อหนุ่ม ไวล้งถึงพื้นแล้ว ไปกับสำนักงานท่องเที่ยว อวกาศดีกว่า ราคาไม่แพงด้วย”

กาอัลเหลียวกลับมา “ขอบคุณมากครับ”

การแสดงความผิดหวังออกมา มักจะเป็นอาการปกติของเด็ก แต่ อาการปกติอย่างเด็กก็อาจจะเกิดมีขึ้นแก่คนที่เกินวัยเด็กได้บ่อยๆ เหมือนกัน กาอัลรู้สึกเหมือนมีอะไรเข้าไปตันอยู่ในลำคอ เขาไม่เคยเห็นความมหัศจรรย์ของทรานทอร์ด้วยตาตนเองชัดแจ้งด้วยของจริงสักครั้งเดียว แต่เขาก็จะได้เห็นมันจริงๆ เสียทีละคราวนี้ ในอีกไม่นานเท่าไร

๒

ยานลงสู่พื้นท่ามกลางเสียงเอะอะอึงอึ้งคะนองคละเคล้ากันอึงมี มีเสียงลำยาน เสียดสีบรรยากาศดังหวีดหวิวอยู่ห่างๆ เสียงเครื่องต้านความร้อนจากการ เสียดสีดังกระหึ่มสม่ำเสมอ และเสียงครื้นครื้นของเครื่องยนต์ที่ลดความเร็ว

ลงเรื่อย ๆ เสียงผู้คนทั้งชายหญิงที่พากันเข้าสู่ห้องเตรียมลง และเสียงเอี้ยดอาดของบันจันเคลื่อนย้ายหีบห่อ ไปรษณีย์ภัณฑ์ และสินค้าไปยังตอนกลางของลำยาน เพื่อส่งต่อไปยังขานถ่ายของลง

กาอัลรู้สึกอาการสะเทือนเล็กน้อย แสดงว่ายานอวกาศเข้าสู่แรงดึงดูดของพิภพแล้ว ความจริงลำยานได้ค่อย ๆ เข้าสู่ความดึงดูดของทรานทอร์ทีละน้อยมาเป็นเวลานานับชั่วโมงแล้ว ผู้โดยสารนับพันกำลังนั่งคอยอยู่ในห้องเตรียมลง ซึ่งเหวี่ยงตัวซ้ำ ๆ ไปตามแรงดึงดูดในจังหวะที่เหมาะสมในการช่วยให้ผู้โดยสารคุ้นกับการเปลี่ยนแปลงของศูนย์ถ่วงที่ผิดกับในลำยาน ในที่สุดผู้โดยสารทั้งหมดก็ทยอยกันลงทางบันได สู่ห้องผู้โดยสารขาเข้าอันมีบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล

นี่แล้วสินะ ทรานทอร์! อากาศที่นี่หนักกว่าและความดึงดูดมากกว่าในพิภพซินแนกซ์ ถิ่นกำเนิดของเขา แต่สิ่งนี้เขาคงจะคุ้นไปเองในไม่ช้า สิ่งที่เขาไม่แน่ใจก็คือว่า เขาจะคุ้นกับความใหญ่โตมโหฬารของทุกสิ่งที่นี่หรือไม่

ห้องผู้โดยสารขาเข้าดูช่างใหญ่โตอะไรเช่นนี้ หลังคาที่สูงลิบลွ่นสุดสายตา กาอัลแทบจะเชื่อมั่นสูงจนแทบต้องลอยลדתหลังคานั้น มองหาผนังด้านตรงข้ามก็เกินกว่าสายตาจะมองไปถึง เห็นแต่ฝูงคน โต๊ะเจ้าหน้าที่มากมายจนสุดสายตาลับหายไปไหนหมดในระยະแสนไกล

เขาตะลึงอยู่จนเจ้าหน้าที่โต๊ะร้องเตือนเสียงแสดงความไม่พอใจ “เฮ้! เดินต่อไป ดอร์นิค” เขามองดูวีซ่าอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเรียกชื่อถูก

กาอัลพูดอีกอึก “ทางไหน ทางไหน”

เจ้าหน้าที่ที่โต๊ะสะบัดหัวแม่มือไปทางหนึ่ง “แท็กชื่ออยู่ประตูสาม ทางขวามือ”

กาอัลออกเดิน สายตามองเห็นตัวอักษรเกิดจากอะไรอย่างหนึ่งในอากาศ เป็นแสงเรืองรองซึ่งไม่ได้แขวนอยู่กับอะไรเลย อ่านได้ความว่า “แท็กชื่อไปยังทุกแห่ง”

ร่างของใครคนหนึ่งโผล่ออกจากไหนไม่รู้ ก้าวเข้าไปยังโต๊ะนั้น ทันทีที่กาอัลออกเดิน ชายที่นั่งโต๊ะเงยขึ้นมองแล้วพยักหน้านิดหนึ่ง ร่างนั้นผงกหัว

ตอบแล้วเดินตามหนุ่มต่างด้าวของเราไปติดๆ
เขาอยู่ในระยะที่พอจะได้ยินกาอัลบอกที่หมายที่จะไป

กาอัลเดินไปจนพบตัวเองอยู่ที่ราวกัน

มีป้ายเล็กๆ บอกไว้ว่า “นายตรวจ” เจ้าพนักงานตำแหน่งนั้นไม่ได้
เงยหน้าขึ้นมองเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ถามหัวนๆ ว่า “จะไปไหน”

กาอัลเองก็ไม่รู้จะบอกว่าไปที่ไหน แต่ถ้าขึ้นอีกอึกซึ้งซ้าก็เกรงใจ
คนข้างหลังที่ยืนรออยู่เป็นทิวแถว

นายตรวจเงยหน้าขึ้นมาย้าถาม “จะไปไหน”

รู้ยู่่ว่าตัวเองกระเป่าแพบ แต่มั่นใจว่าจะขลุกลักก็เฉพาะคืนนี้
คืนเดียวเท่านั้น รุ่งขึ้นก็จะได้งานแล้ว กาอัลจึงวางทำให้เป็นปกติ ตอบ
ส่งเดชไปว่า “ไปโรงแรมที่ดีที่สุดครับ”

นายตรวจไม่แสดงว่าแยแสในท่าทางเบ่งๆ ของเขาแม้แต่น้อย “มันก็
ดีพอกันทั้งนั้น บอกชื่อโรงแรมมาดีกว่า”

กาอัลลุ่มใจ โพล่งออกไปว่า “เอาที่ไกลที่สุดก็แล้วกันครับ”

นายตรวจจกตปุมอันหนึ่งลงไป ปรากฏมีแสงเป็นเส้นเล็กๆ ขึ้นบนพื้น
ห้อง คดเคี้ยวเลี้ยวตลอดไประหว่างเส้นอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งเรื่องแล้วก็หลั่ง
สลับกันไป ล้วนมีสีสันต่างๆ กัน เข้มบ้าง จางบ้าง ตัวใดหนึ่งถูกยัดเข้าไป
มือของกาอัล มันมีแสงเรืองน้อยๆ

เสียงนายตรวจบอกว่า “หนึ่งจุดสิบสอง”

กาอัลควักเหรียญส่งให้ พลางถาม “ไปทางไหนล่ะ”

“ตามแสงนั่นไป ตัวจะมีแสงเรืองอยู่เรื่อยไป ถ้าคุณเดินถูกทาง”

กาอัลเงยหน้าขึ้นมองทาง แล้วเริ่มออกเดินไปในหมู่คนหลายร้อย
ซึ่งต่างคนต่างก็มุ่งเดินไปตามแสงซึ่งเป็นเส้นทางของตนเลี้ยวตลอดไป
หลบกันไปหลีกกันมา จนกว่าต่างคนต่างจะถึงที่หมาย

เมื่อเขามาถึงปลายทาง ชายคนหนึ่งโน้มน้าวแบบสื่อน้ำเงินสลับเหลือง
บาดตา ทำด้วยผ้าพลาสติกเท็กซ์ไทล์ใหม่เอี่ยมเป็นมันวับ ซึ่งเป็นผ้าชนิดที่
ไม่มีวันเปื้อนเปรอะ เขามาช่วยยกหีบเดินทางสองใบของเขา

“ตรงดิ่งไปยังลักเซอ์” ชายนั้นบอก

ชายที่ตามหลังกาอัลมาได้ยินคำนั้นถนัด แถมยังได้ยินกาอัลตอบว่า “ดี” และมองตามไปจนกระทั่งกาอัลขึ้นบนยานหัวมู่ทุ่ล่านั้น

ยานแท็กชีลลอยตัวขึ้น กาอัลมองออกไปข้างนอกทางอากาศภายใต้หลังคาของอาคารที่มาหลังนี้ สองมือของเขาเกาะพนักหลังคนขับไว้แน่น ความกว้างขวางมหาศาลของพื้นเบื้องล่างเริ่มหดเล็กลงทุกที ผุ่คนทีเดินรุ่มง่ามอยู่เบื้องล่างก็กลายรูปเป็นเสมือนผุ่มดเดินมะงุมมะงาหราไปตามทางของตน แล้วก็ยิ่งเล็กลงอีกพว้มกับเคลื่อนถอยไปทางด้านหลัง

เบื้องหน้าโน้น มีกำแพงอันหนึ่งซึ่งเริ่มต้นกลางอากาศ ตรงดิ่งขึ้นไปจนลับไปจากสายตา กำแพงนี้มีรูเต็มไปหมด ซึ่งปรากฏว่าเป็นปากอุโมงค์นับไม่ถ้วน แท็กชีลที่กาอัลนั่งพว้งปราดเข้าไปในโพรงอันหนึ่ง กาอัลก็ได้แต่จินตนาการว่าไอ้เจ้าคนขับมันรู้ได้อย่างไรว่าจะต้องเข้าในอุโมงค์อันนี้ ในบรรดาอุโมงค์ไม่รู้ว่าก็ลึบก็ร้อย

ตอนนี้ก็มีแต่ความมืด มองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแสงสีสัญญาณอันเดียวที่ผ่านแวไป มีเสียงยานผ่านอากาศดังอยู่ตลอดทาง

ลักครุ่ยานก็ลดความเร็วจนกาอัลตัวโยนไปข้างหน้า แล้วแท็กชีก็ไพล่ออกจากโพรงและลดระดับลงแตะพื้นอีกครั้งหนึ่ง

“ลักเซอ์ไฮเติ้ล” คนขับยานบอก ทั้ๆทีไม่จำเป็นจะต้องบอก แล้วช่วยกาอัลขึ้นกระเป่าลง รับเงินค่าทีปิลิปเปอร์เช่นตัวอย่างเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการ แล้วรับผู้โดยสารคนใหม่ ออกเดินทางต่อไป

นับตั้งแต่ว่ลงจากยานอวกาศมาจนกระทั่งบัดนี้ กาอัลยังไม่เคยเห็นท้องฟ้าเลย

ทรานทอร์ – ...นับแต่ต้นของพันปีที่สิบสาม พิกพได้บรรลุถึงจุดเจริญสุดยอด เนื่องจากได้เป็นที่ตั้งของศูนย์การปกครองแห่งจักรวรรดิติดต่อกันมาหลายร้อยชั่วอายุคน และเป็นพิภพที่อยู่กลางกลุ่มดาวทั้งหลายในท่ามกลางหมู่พิภพที่มีพลโลกหนาแน่นที่สุด และเจริญก้าวหน้าที่สุดในทางอุตสาหกรรม จึงย่อมเป็นสิ่งหนีไม่พ้นที่พิภพนี้จะต้องมีพลโลกหนาแน่นที่สุดและมั่งคั่งที่สุดเท่าที่ประชากรชาติของจักรวรรดิได้เคยมีมา

การปรับปรุงชนบทได้ก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงจุดสุดยอด ดังนั้นผิวพื้นทั้งหมดของพิภพทรานทอร์ซึ่งมีเนื้อที่ ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ ตารางไมล์จึงเป็นนครเดียวเท่านั้น โดยมีพลโลกสูงสุดมากกว่าสี่หมื่นล้านคน และแทบทั้งหมดจำนวนนี้มีหน้าที่อยู่ในวงงานบริหารจักรวรรดิ คือพูดอีกนัยหนึ่งก็ว่าเป็นข้าราชการแทบทั้งหมด แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอแก่งานอันสลับซับซ้อน (ต้องไม่ลืมว่าความบกพร่องในงานบริหารการปกครองจักรวรรดิของพิภพอันประกอบด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วนนั้น เริ่มมีขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิองค์หลังๆ ผู้ซึ่งขาดสมรรถภาพ จนในที่สุดเป็นเหตุให้ถึงยุค“ล่มจม”) แต่ละวัน กองทัพยานหลายหมื่นลำต้องลำเลียงผลผลิตจากพิภพภักติกรรมยี่สิบดวงมาเป็นเสบียงเลี้ยงพลโลกของทรานทอร์...

สภาวะที่ทรานทอร์จำเป็นต้องพึ่งพิงโลกภายนอกในเรื่องข้าวปลาอาหาร ตลอดจนสิ่งจำเป็นในการอุปโภคบริโภคทุกอย่าง ยิ่งวันก็ยิ่งทำให้ทรานทอร์มีจุดอ่อนซึ่งอาจจะถูกปฏิบัติโค่นอำนาจลงมากขึ้นทุกที ในรอบพันปีหลังแห่งจักรวรรดิ ควันปฏิวัติได้คุกรุ่นอยู่ตลอดมา ซึ่งจักรพรรดิทุกองค์ตระหนักเป็นอย่างดี แผนนโยบายของจักรพรรดิจึงเพิ่มความเข้มแข็งขึ้น

นอกเหนือไปจากการป้องกันลูกกระตือรือร้นอ่อนแอของทรานทอร์...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา

๓

กาลล์ไม่แน่ใจว่ามีแสงแดดหรือไม่มี และก็เพราะเหตุนี้เอง จึงไม่แน่ใจว่าเมื่อใดเป็นกลางคืนหรือเป็นกลางวัน จะถามใครก็รู้สึกกระดากใจ ดาวเคราะห์ดวงนี้ดูเสมือนว่าปกคลุมด้วยโลหะไปเสียทุกหนทุกแห่ง อาหารที่เขาเพิ่งรับประทานเสร็จไปเมื่อคืนนั้น มีป้ายปิดบอกว่าเป็นอาหารกลางวัน แต่มีพิภพต่างๆ มากหลายที่ถือเกณฑ์เวลามาตรฐาน โดยไม่คำนึงถึงกาลเวลาที่เปลี่ยนจากกลางวันเป็นกลางคืนซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการครองชีวิตและในประการอื่นๆ ก็ได้ เพราะแต่ละดวงดาวก็มีการหมุนรอบตัวเอง และวิถีโคจรสั้นยาวแตกต่างกัน เขาเองก็ไมรู้ความยาวนานของเวลาเหล่านั้นของพิภพทรานทอร์

ที่แรกเขากระตือรือร้นเมื่อเห็นเครื่องหมายบอกทางไป “ห้องแสงแดด” แต่ครั้นพอไปถึงที่นั่นกลับปรากฏว่าเป็นห้องสำหรับอาบแสงวิทยาศาสตร์ เขาอ้อยอิ่งแก้ไขอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็กลับมายังห้องนั่งเล่นของโรงแรม

เขาเอ่ยกับเสมียนคนหนึ่งว่า “ผมจะซื้อบัตรนำเที่ยวพิภพนี้ได้ที่ไหน”

“ที่นี่แหละครับ”

“มันจะเริ่มเวลาเท่าไร?”

“เพิ่งออกไปเสียเมื่อไม่กี่นี้เอง แต่มีอีกเที่ยวหนึ่งพรุ่งนี้ ซื้อบัตรได้เลยครับ ผมจะจองที่ไว้ให้”

“บ๊ยะ” เขาอุทานเบาๆ พรุ่งนี้มันเข้าไป เพราะพรุ่งนี้เขาจะต้องไปยังมหาวิทยาลัย “ไม่มีหอสั่งเกตการณ์หรืออะไรทำนองนั้นเลยหรือ ผมหมายความว่าไม่มีหลังคานะ”

“อ้อ มีสิครับ! คุณซื้อบัตรจากผมได้เลยถ้าต้องการ เตียวให้ผม

ตรวจก่อนว่าฝนตกหรือเปล่า” เขาตัดวงจรที่ปุ่มหนึ่งข้างๆ ตัว แล้วอ่านอักษรที่วิ่งไล่กันไปบนจอกระຈກຳ กาล้ออ่านตามในขณะเดียวกัน

เสมียนบอกเขาว่า “อากาศแจ่มใส นึกออกแล้ว ผมเข้าใจว่าตอนนี้คงเป็นระหว่างฤดูแล้ง” แล้วก็เสริมต่อทำนองชวนคุย “ผมไม่ค่อยสนใจกับภายนอกนักหรอกครับ ครั้งสุดท้ายที่ผมออกไปก็เมื่อสามปีก่อนโน้นนะ คุณได้ออกไปเห็นที่เดียวก็จะมี มันทึ่ย้ายเท่านั้นเอง นี่ครับบัตรของคุณ ขึ้นลิฟต์พิเศษทางด้านหลังโน้น มีป้ายบอกว่า ไปหอคอย คุณขึ้นได้เลย”

ลิฟต์ตัวนั้นเป็นแบบใหม่ ซึ่งทำงานด้วยระบบลดและเพิ่มความตึงดูตหรือระบบสภาพไ้ร่น้ำหนัก กาล้อเดินเข้าไป พร้อมกับมีคนอื่นๆ อีกหลายคนตามเข้าไปด้วย พนักงานประจำลิฟต์กดสวิตซ์ตัดวงจร กาล้อรู้สึกตัวเหมือนล่องลอยอยู่ในอวกาศเมื่อศูนย์ถ่วงลดลงสู่ระดับศูนย์ ในบัดใจเขารู้สึกตัวว่ามีน้ำหนักขึ้นเล็กน้อยเมื่อลิฟต์เร่งความเร็วขึ้นสู่เบื้องบน ลักครู่หนึ่งมันก็ลดความเร็วลงจนเท้าของเขาลอยจากพื้น เขาเผลอตัวอุทานออกมาด้วยความตกใจ

พนักงานผู้นั้นร้องเอะอะ “สอດເກົ່າໄວໄດ້ຮາງຊື່ຊຸດ ກຸ່ນໄມ້ໄດ້ອ່ານປ້າຍນັ້ນຮອກຣີ”

ปรากฏว่าคนอื่นๆ เขาปฏิบัติตัวถูกต้องเรียบร้อย และต่างก็กลັ້ນยັ້ມเมื่อเขาพยายามตะเกียกตะกายข้างຳเพื่อกลับลงสู่พื้นลิฟต์ เท้าของคนเหล่านั้นสอດູ່ໄດ້ຮາວໂຄຣເມຍມ໌ທີ່ຮອດຍາວຮອດຸດພື້ນເປັນສອງແຄວ ເຂົາກໍ່ເຫັນລ້າວເມື່ອຕອນທີ່ເຂົາໄປໃນລິຟຕ໌ ແຕ່ໄມ້ໄດ້ສົນໃຈວ່າມໄວ້ເພື່ອຮາໄວ້

ใครคนหนึ่งเอื้อมมือมาช่วยดึงเขาลง

เขาตะຈກຸດະກັກລ່າວຄຳຮອບອຸກຮອບໃຈ ກໍ່ພອດິລິຟຕ໌ຮຸດ

ເຂົາກໍ່ຮາວອອກສູ່ຮາຸນເລືຍ໌ທີ່ເປີດໂລ່ງ ທ່າມກຸ່ງແສງສີຂາວເຈັດຈຳຈຸນບາດຮາ ຮາຍກຸ່ນທີ່ຮາວເລືອເຂົາເມື່ອກໍ່ເດີນຕາມເຂົາມາຕິດຈຳ

ເຂົາອຸກກາລ໌ “ທີ່ນັ້ນເຍຣະເຍຣະ”

กาล้อกำลังตะลึงปากอຳຮາຕຳຸງ ຮີບຮຸບປາກ ຮອບວ່າ “ນັ້ນຮີ” ແລ້ວກໍ່ຮາມຸ່ງໄປທາງທີ່ນັ້ນ ແຕ່ແລ້ວກໍ່ຮາຈັກເກົ່າ

เอ๋อขึ้นว่า “ขอโทษนะครับ ผมอยากจะยืนอยู่ที่ตรงรາวກັ່ນນີ້ลักครู่

ผมเอ้อ...ผมอยากชมวิวลัคน้อย”

ชายผู้นั้นโบกมือให้เขาอย่างคนอารมณ์ดี กาอัลชะโงกข้ามราวซึ่งสูงประมาณแค่ไหล่มองออกไปรอบๆ

พื้นดินไม่อยู่ในสายตaley มันจมหายอยู่ภายในอาคารที่สำเร็จขึ้นด้วยมือมนุษย์ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มาหลายร้อยชั่วอายุคน ขอบฟ้าก็ไม่มี มองไปทางไหนเห็นแต่ผนังโลหะสูงเสียดฟ้าเรียงกันเดียวไปสุดสายตา และเป็นสีเทาเป็นพืดไปหมด ซึ่งเขาก็ตระหนักดีว่าทั่วทั้งพิภพมันก็อย่างนี้เหมือนกันทั้งนั้น ความเคลื่อนไหวของอะไรก็แทบจะมองไม่เห็น มีแต่ยานท่องเที่ยวจำพวกเรือสำราญสองสามลำวิ่งเอื่อยๆ อยู่บนอากาศ แต่เขาก็รู้ว่าภายใต้ผิวโลหะเบื้องล่างนั้น มีฝูงชนนับพันล้านกำลังจรรजरกันขวักไขว่ไปทั่ว

ไม่มีสีเขียวของต้นไม้หรือพืชใดๆ ปรากฏในสายตา ไม่มีพืช ไม่มีดิน ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากคน เขารู้ว่า ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในพิภพนี้อาจจะมีปราสาทราชวังขององค์จักรพรรดิตั้งอยู่บนพื้นดินแท้ๆ ท่ามกลางต้นไม้ขนาดมหึมา พร้อมด้วยสวนไม้ดอกกว้างใหญ่ไพศาล คงจะกินเนื้อที่สักหลายร้อยตารางไมล์กระมัง แต่เนื้อที่แค่นี้ก็เปรียบเสมือนเกาะน้อยๆ ในมหาสมุทรโลหะซึ่งเขามองไม่เห็นจากที่ยืนอยู่ มันอาจจะอยู่ไกลออกไปตั้งหมื่นไมล์ก็ได้ เขาไม่มีทางรู้ได้เลย

เขาจะต้องออกทัศนจารให้ได้สักวันหนึ่ง ในไม่ช้า!

กาอัลถอนใจเฮือกใหญ่ ยอมรับความจริงในที่สุด ว่าบัดนี้ตัวเองได้มาอยู่แล้วบนพิภพทรานทอร์ พิภพอันเป็นแก่นกลางของกลุ่มดาวและของมนุษย์ทั้งมวล เขามองไม่เห็นว่ามันจะมีจุดอ่อนที่ตรงไหน ไม่เห็นยานลำเลียงอาหารลงจอด มองไม่เห็นเส้นโลหิตอันบอบบางที่เชื่อมคนสี่หมื่นล้านของทรานทอร์ไว้กับพิภพอื่นๆ โดยรอบ เท่าที่เขารู้สึกขณะนั้น มีแต่เพียงความตื่นตาตื่นใจในความมหิฬารพันลึกของสิ่งที่มนุษย์บันดาลขึ้นมาดูประหนึ่งว่ามนุษย์ชาติได้เอาชนะธรรมชาติได้แล้วโดยสิ้นเชิง น่าพยอง

เขาพละจากราวกันมาเหมือนคนใจลอย ชายที่เขาพบในลิฟต์ชั้นที่นั่นข้างๆ ให้กาอัลนั่ง

“ผมชื่อเจอร์ริล” ชายนั้นยิ้มและเอ่ยแนะนำตัว “คุณเพิ่งมาทรานทอร์

ครั้งแรกรึนี่”

“ครับ คุณเจอร์ริล”

“นึกแล้ว อ้อ เจอร์ริลนี่เป็นชื่อตัวครับ พิกพทรานทอร์นี่นะ ถ้าคุณมีวิญญาณกวีอยู่ข้างละก็จะต้องหลงใหลมัน แต่ชาวทรานทอร์เองไม่ค่อยชอบขึ้นมาบนนี้หรอก พวกนั้นไม่ชอบ บอกว่าขึ้นมาแล้วชวนให้เสียเส้นประสาท”

“ประสาทเสียอะไรอะ! - อ้อ ผมชื่อกาอัลนะครับ ทำไมเขาจึงว่าทำให้เสียเส้นประสาท ผมนะว่าบนนี้มันวิเศษไม่น้อยทีเดียว”

“มันเป็นเรื่องต่างคนต่างความคิดเห็น กาอัล ถ้าหากคุณถือกำเนิดในห้องทึบๆ เติบโตขึ้นมาในห้องโถง ทำงานหาเลี้ยงชีพอยู่แต่ในห้องพักผ่อนหย่อนใจในห้องแสงแดดที่มีคนเข้าไปแออัดกันอยู่มากมาย ครั้นได้ออกมาอยู่ที่นี่ ซึ่งไม่ได้เห็นอะไรเลย นอกจากท้องฟ้าอยู่เหนือหัว มันก็น่าจะกระเทือนประสาทอยู่ไม่ใช่หรือ คุณอาจจะบ้าได้ง่ายๆ เทียบแหละคนในพิภพนี้เขายอมให้เด็กที่อายุเกินห้าขวบแล้วขึ้นมาได้ปีละครั้งเท่านั้น ผมก็ไม่เห็นว่าการทำอย่างนั้นมันจะมีอะไรดีขึ้นมา เพราะทั้งระยะนานเกินไปโดยมากแรกๆ ขึ้นมาเด็กมักจะร้องกรี๊ดๆ เหมือนยังกับเป็นโรคจิตที่เรียกเสียด้วยซ้ำไป ที่จริงนะ ควรจะเอาเด็กขึ้นมาเสียตั้งแต่ตอนมแล้วก็ให้ขึ้นมาทุกสัปดาห์จะดีกว่า”

เขาเสริมต่อไป “จะว่ากันไปแล้ว มันก็ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรนักหรอก ถึงหากจะไม่ขึ้นมาเสียเลยก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร พวกเขาก็มีความสุขกันได้อยู่ข้างล่างโน้น ทำหน้าที่ปกครองบ้านเมืองกันไปตามเรื่อง คุณรู้ไหมว่าเราอยู่สูงเท่าไร”

กาอัลตอบอย่างล้งเล เชิงถามกลายๆ “สักครึ่งไมล์ได้ไหม” แล้วก็สงสัยว่า จะเคยไปสักหน่อยกระมัง

ก็คงจะเคยไปหน่อยนั่นแหละ เพราะเจอร์ริลหัวเราะหึๆ เมื่อบอกเขาว่า “ไม่ถึงหรอก ห้าร้อยฟิตเท่านั้นเอง”

“อะไรกัน กิลฟ์ตวิ้งขึ้นมาตั้ง...”

“ใช่ แต่เวลาส่วนมากที่ลิลฟ์ตวิ้งขึ้นมาล่ะ หมดไปในการวิ่งขึ้นสู่ระดับ

พื้นดิน เมืองทรานทอร์นี่นะกินระดับลงไปต่ำกว่าพื้นดินตั้งไมล์กว่า มันก็เหมือนภูเขาน้ำแข็งนั่นแหละ ส่วนใหญ่ของมันมองไม่เห็นเลยสักเก้าในสิบส่วน แคมป์ยื่นออกไปใต้ทะเลตอนชายๆ ผังอีกตั้งสองสามไมล์ ความจริงที่เราอยู่ต่ำมากอย่างนั้นก็เป็นประโยชน์ เพราะเราสามารถใช้อุณหภูมิที่แตกต่างกันระหว่างที่ระดับพื้นดินกับจุดที่ต่ำลงไปจากเราอีกสองสามไมล์ ผลิตออกมาเป็นพลังงานได้ตามที่เราต้องการทุกอย่าง คุณรู้ไหม”

“ไม่รู้เลย ผมคิดว่าคุณใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้ากันเสียอีก”

“เมื่อก่อนเคยใช้ แต่ระบบใหม่นี้ประหยัดได้มากกว่า”

“ก็เห็นจะใช้”

“โดยทั่วไปแล้วคุณเห็นเป็นอย่างไร” ทำทางเป็นกันเองของชายผู้นั้นสลายไปชั่วขณะหนึ่งสั้นๆ มีแวลล์กลมคมในปรากฏขึ้นชนิดหนึ่ง เกือบจะเป็นแวลล์ลาดแถมโกง

กาอัลอีกอัก “วิเศษมาก” เขาตอบสั้นๆ

“มานี่ระหว่างพักผ่อน หรือจะไปที่อื่น หรือว่ามาทัศนจร”

“ก็ไม่เชิง ความจริงผมก็ต้องการจะมาเที่ยวที่ทรานทอร์นี้อยู่นานแล้ว แต่ที่มาคราวนี้ผมมาเพื่อรับหน้าทำงาน”

“อ้อ”

น้ำเสียงของคู่สนทนาทำให้กาอัลรู้สึกว่าการอธิบายเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย “ผมจะทำงานกับดอกเตอร์เซลดอน ที่มหาวิทยาลัยทรานทอร์เกี่ยวกับโครงการของแก”

“เซลดอน กาบอกข่าวนะรี”

“อ๊ะ ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงฮารี เซลดอน-เซลดอนคนที่เป็นักอนาคตประวัติศาสตร์นะ ผมไม่เคยรู้จักเซลดอน กาบอกข่าว อะไรนั่นหรือ”

“ผมหมายถึงฮารีนั่นแหละ เขาเรียกกันว่าเซลดอน กาบอกข่าวเป็นคำสแลงนะ เข้าใจไหม อีตาคนนี้แกชอบทำนายล่วงหน้าแต่เรื่องร้ายๆทั้งนั้น”

“งั้นรอะ” คราวนี้กาอัลประหลาดใจด้วยคาดไม่ถึงจริงๆ

“ก็งานนะสิ คุณควรจะรับรู้เอาไว้” เจอร์ริลพูดขำๆ “ก็คุณจะมาทำงานกับเขาไม่ใช่รี”

“อ้อ ใช่แล้ว ผมเป็นนักคณิตศาสตร์ครับ ทำไมแกจึงทำนายเรื่องร้ายๆ ร้ายมากเชียวหรือครับ”

“ก็คุณคิดว่าร้ายกาจขนาดไหนล่ะ”

“ผมเห็นจะทายไม่ถูก ผมเคยแต่อ่านเอกสารที่ดอกเตอร์เชลดอนกับคณะของท่านจัดพิมพ์ขึ้น แต่นั่นก็เกี่ยวกับทฤษฎีทางคณิตศาสตร์นี่”

“ก็นั่นแหละ เรื่องที่พิมพ์ออกมานั้นแหละ”

กัลลัซไม่สบายใจ เสกกล่าวขึ้นว่า “เอ ผมเห็นจะต้องกลับห้องเสียทีละ ยินดีครับที่ได้รู้จักกับคุณ”

เจอร์ริลโบกมือตอบการลาของเขาด้วยอาการปกติ

กัลลัซพบว่ามีคนรอเขาอยู่แล้วในห้องของเขา เขาตะลึงไปครู่หนึ่งจนลืมที่จะถามว่า “คุณมาทำอะไรอยู่ที่นี่” ทั้งๆที่ใจอยากรจะถามเป็นที่สุด ชายผู้นั้นลุกขึ้นยืน ปรากฏว่าเป็นคนชราแล้ว ศีรษะมีผมบางจนแทบจะเรียกได้ว่าล้าน เวลาเดินมีกะเผลกนิดหน่อย แต่ดวงตาคมวาวเป็นสีฟ้าสดใส

“นั่นคือฮารี เชลดอน” เขาเอ่ยขึ้นก่อนที่กัลลัซจะนึกหน้าออกว่าเขาเคยเห็นหน้าชายคนนี้ในภาพถ่ายหลายครั้ง แต่นึกชื่อไม่ออกในขณะนั้น

อนาคตประวัติศาสตร์...กัลล ดอร์นิก วิเคราะห์คำ“อนาคตประวัติศาสตร์”ตามความเข้าใจนอกเหนือวิชาคำนวณของเขาว่า คงจะหมายถึงแขนงหนึ่งของวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิกริยาของหมู่ชน ซึ่งมุ่งเน้นเพื่อใช้ร่วมกับการวางแผนปรับปรุงสังคมและเศรษฐกิจ...

...นัยแห่งความหมายของคำวิเคราะห์นี้ก็คือ ถือว่าหมู่ชนที่มีอยู่นั้นเป็นหมู่ชนที่มีจำนวนเพียงพอแก่การที่จะทำสถิติอันแน่นอนได้ ขนาดของชุมชนจะกำหนดได้โดยถือหลักทฤษฎีข้อแรกของเชลดอน ซึ่ง...อีกประการหนึ่ง จะต้องถือว่าชุมชนนั้นต้องไม่ตระหนักถึงการวิเคราะห์อนาคตประวัติศาสตร์ เพื่อว่าปฏิกริยาของหมู่ชนนั้นจะได้เป็นไปโดยปกติวิสัย...

หลักของอนาคตประวัติศาสตร์อันแน่นอนนั้น ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตามแผนการของเชลดอน ซึ่งสอดคล้องไปกับพลังของสังคมและเศรษฐกิจนั้นๆ เช่น...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติก

๔

“สวัสดีครับ” กัลลเอ่ยทัก “ผม...ผม...”

“คุณไม่คิดว่าเราจะได้พบกันก่อนวันพรุ่งนี้ใช่ไหม ที่จริง ไม่ เราไม่ควรทروق แต่เรื่องมันมีว่าถ้าเราจะเอาตัวคุณมาร่วมงานกับเรา เราจะ

ต้องลงมืออย่างรวดเร็วจึงจะได้ เพราะตอนนี้อะไรๆ มันชักจะยุ่ง ทำให้ยากแก่การหาคนร่วมมือด้วยเสียแล้ว”

“ผมยังไม่เข้าใจครับ”

“คุณได้พูดจากับใครคนหนึ่งบนหอสังเกตการณ์ใช่ไหม”

“ครับ เขาชื่อเจอร์ริล ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาไปกว่านั้น”

“ชื่อของเขาน่ะไม่สำคัญ เขาเป็นสายลับของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย เขาติดตามคุณมาตั้งแต่ทำยานอวกาศโน่น”

“เอ๊ะ ทำไม ผมยิ่งงงใหญ่เสียแล้ว”

“ก็เจ้าคนบนหอสังเกตการณ์นั้น ไม่ได้พูดอะไรถึงผมดอกกริ”

กัลลัซึกอึดอัดใจ “เขาเรียกท่านว่า เซลดอน กาบอขาว”

“เขาวอย่างนั้นเพราะอะไร”

“เขาว่าท่านชอบทำนายความหายนะล่วงหน้า”

“ฉันทำอย่างนั้นจริง ทหรานทอร์มีความหมายอะไรกับคุณบ้างไหม”

ทุกๆ คนดูเหมือนจะชอบใช้คำถามนี้แก่เขาเสียจริงๆ กัลลัซึกอยากที่จะตอบ นอกจากบอกว่า “วิเศษมาก”

“คุณพูดโดยไม่คิดนี่ ด้านอนาคตประวัติศาสตร์ล่ะ”

“ผมยังไม่คิดจะพาดพิงไปถึงปัญหานั้นครับ”

“นี่แหละ พ่อหนุ่ม นับแต่นี้ไปคุณจะต้องสังวรว่าจะต้องนำเอาปัญหาทุกอย่างเข้าเกี่ยวข้องกับอนาคตประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น...ต้องใช้ความสังเกตชี้” เซลดอนหยิบสมุดคำนวณออกจากกระเป๋าที่ติดอยู่กับเข็มขัด มีผู้กล่าวว่าเขามีสมุดชนิดนี้ไว้ได้หมดจดด้วย พร้อมที่จะใช้ได้ทันทีเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา ปกของมันซึ่งมีสีเทาเป็นมันวาวมีร่องรอยสึกหรเล็กน้อยเพราะถูกจับต้องบ่อยมาก นิ้วอันคล่องแคล่วของเซลดอนซึ่งตกร่องเล็กน้อยด้วยวัย เคลื่อนไปตามขอบพลาสติกของสมุด มีตัวเลขสีแดงปรากฏขึ้นบนแผ่นสีเทานั้น

เขากล่าวว่า “นี่เป็นสถานการณ์ปัจจุบันของจักรวรรดิใช่ไหม”

นิ่งรอคำตอบ

กัลลัซึกคิดหนึ่ง กล่าวหาว่า “ยังไม่สมบูรณ์เป็นแน่ครับ”

“อ้อ ไม่หรอก” เซลดอนว่า “ฉันดีใจที่คุณไม่ยอมรับคำพูดของฉัน

อย่างหลับทูลลับตา แต่อย่างน้อยนี่ก็เป็นตัวเลขโดยประมาณ พอจะใช้เป็นพื้นฐานได้ คุณยอมรับข้อนี้ไหม”

“เท่าที่ผมประเมินผลการปฏิบัติการครั้งสุดท้ายที่สุด ผมยอมรับ” กาล์ตอบอย่างระมัดระวังไม่ยอมตกหลุมพราง ถ้าหากมี

“ดี ที่นี่ลองผนวกเอาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น เช่น การลอบสังหารจักรพรรดิ การกบฏของเจ้าครองนครต่างๆ ในขณะเดียวกัน อาจมีปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ การสำรวจดาวเคราะห์มีอัตราต่ำลง การ...”

เขาพูดเรื่อยไป นิ้วชี้ไปที่กระดาษการ และทุกครั้งตัวเลขรหัสก็เด่นชัดออกมา แล้วสลายตัวเป็นรหัสอันเป็นผลลัพธ์เรื่อยไป

กาล์ขัดเขาค้างหนึ่ง “ผมไม่เห็นเหตุผลพอที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้”

เซลดอนทำการคำนวณหวนวนให้เขาดูอีกครั้งหนึ่ง

กาล์แย้งว่า “แต่นี้เป็นปฏิบัติการทางสังคมที่ผิดกฎนี้ครับ”

“ดี คุณฉลาดหลักแหลม แต่ยังไม่แหลมพอ สำหรับเรื่องนี้ไม่ผิดหรอก ฉันจะทำโดยวิธีขยายความให้ดู”

วิธีนี้กินเวลานานพอดู และเมื่อจบลง กาล์ก็พูดด้วยความนอบน้อมว่า “ครับ ผมเห็นแล้ว”

เซลดอนหยุดใช้รหัสบรรยาย “นี่คือทรานทอร์ สามศตวรรษหลังจากขณะนี้ คุณจะแปลความหมายว่าอย่างไร” เขาเอียงคอ คอยรับฟังคำตอบ

กาล์ลู่ทานด้วยเสียงบอกว่าทั้งอย่างหนัก “พินาศหมดสิ้น แต่...แต่มันเป็นไปไม่ได้ ทรานทอร์ไม่เคย...”

เซลดอนแสดงอาการตื่นเต้นเหมือนคนหนุ่มๆ “เอาละ คุณก็เห็นแล้วว่าผลลัพธ์มันออกมาอย่างไร ลองว่าออกมาที่หรือ ลืมเรื่องราวที่เสียก่อน”

กาล์กล่าว “เมื่อทรานทอร์เจริญทางวิทยาการยิ่งขึ้นไป มันก็จะมีจุดอ่อนเพิ่มขึ้นทุกทีจนไม่สามารถป้องกันตนเองได้ เมื่อมันยังมีความสำคัญในฐานะเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวรรดิมากขึ้น มันก็ยิ่งกลายเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อยากได้ของผู้คนมากขึ้น เมื่อเจ้าผู้ครองจักรวรรดิอ่อนแอลง คนแล้วคนเล่า ความขัดแย้งระหว่างตระกูลที่สูงศักดิ์ก็ยิ่งมีมากขึ้น ความ

รับผิดชอบทางสังคมก็จะสลายไป”

“พอแล้ว ที่นี้ลองทายตัวเลขความพินาศที่จะบังเกิดมีขึ้นภายในสามศตวรรษที่สิ”

“ผมบอกไม่ถูกหรอกครับ”

“แต่คุณก็คงคิดเลขในใจได้นะ ใช่ไหม”

กาอัลซัคก็อดัด เซลตอนไม่ยอมให้เขาถือสมุดคำนวณ เพียงแต่ยกให้ดูห่างจากเขาประมาณฟุตหนึ่ง เขาเริ่มบวกลบคูณหารอย่างหนักหน่วงจนเหงื่อซึมหน้าผาก

“ประมาณ ๘๕ เปอร์เซนต์” เขากล่าวเชิงหารือ

“ไม่เลย” เซลตอนว่า ทำปากกล้ำยิ้น “แต่ยังไม่ตึก ตัวเลขที่ถูกต้องคือ ๙๒.๕ เปอร์เซนต์”

กาอัลว่า “เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกท่านว่าเซลตอน กาบอกข่าว ผมไม่เห็นตัวเลขนี้ในวารสารเลย”

“ไม่มีหรอก พิมพ์ลงไปได้รึ คุณคิดหรือว่าจักรวรรดิจะยอมเปิดเผยความอ่อนแอออกมาในรูปนี้ มันเป็นเรื่องสามัญมากในวิชาอนาคตประวัติศาสตร์ แต่ผลการคำนวณของเราก็ได้รั่วไปถึงหูของบุคคลชั้นสูงบ้างแล้ว”

“ออกจะแย่น้อย”

“ก็ไม่แย่นักหรอก เราคาดการณ์ไว้แล้ว”

“แต่ก็เพราะอย่างนี้ไม่ใช่หรือ ที่ผมถูกทดสอบ”

“ใช่ ทุกอย่างเกี่ยวกับแผนการของฉันกำลังถูกสืบสวน”

“ท่านตกอยู่ในอันตรายหรือเปล่าครับ”

“อ้อ แะละ มีส่วนอยู่ ๑.๗ เปอร์เซนต์ที่ฉันจะถูกประหารชีวิต แต่เรื่องนี้จะไม่ทำให้แผนการของฉันต้องล้มไป เราคาดการณ์เรื่องนี้ไว้แล้วเหมือนกัน เอาละ ช่างหัวมันเถอะ คุณจะไปพบฉันพรุ่งนี้ใช่ไหมที่มหาวิทยาลัย”

“ใช่ครับ” กาอัลรับรอง

คณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย -...คณะบุคคลชั้นสูงมีอำนาจรุ่งเรืองขึ้น หลังจากคดีลอบสังหารคลีออนที่ ๑ จักรพรรดิองค์สุดท้ายในวงศ์องตุน บุคคลคณะนี้เป็นผู้ครองอำนาจอย่างสำคัญทางการปกครอง เป็นเวลาหลาย ศตวรรษระหว่างที่จักรวรรดิเริ่มอ่อนแอลง โดยปกติอำนาจจะอยู่ในกำมือ ของสองตระกูลใหญ่ คือตระกูลเซิน และตระกูลติวาร์ท ซึ่งพยายาม ยึดครองอำนาจอยู่ในกำมืออย่างเหนียวแน่นไม่ยอมปล่อย...เป็นอยู่อย่างนี้ จนหมดสิ้นอำนาจลงเมื่อจักรพรรดิคลีออนที่ ๒ ผู้แข็งแกร่งขึ้นครองบัลลังก์ หัวหน้าที่หนึ่งของคณะกรรมการ...

...อย่างไรก็ตาม การเสื่อมอำนาจของคณะกรรมการเริ่มมีร่องรอย มาตั้งแต่การพิจารณาสอบสวน ฮารี เซลดอน เมื่อสองปีก่อนสถาปนา- คักราช บันทึกการพิจารณาสอบสวนครั้งกระนั้นปรากฏอยู่ในชีวประวัติของ ฮารี เซลดอน ซึ่งกัลล ดอร์นิก เขียนไว้

เอ็นไซโคลปีเดียกาแล็กติก

๕

กัลลไม่สามารถปฏิบัติตามคำพูดของเขาได้ เข้าวุ่นรุ่งขึ้นเขาตกใจตื่นเมื่อ ได้ยินเสียงออกดั่งขึ้นเบาๆ เขายกหูฟังขึ้นรับ ก็ได้ยินเสียงเสมียนโรงแรม บอกด้วยเสียงเบาๆเช่นกัน และด้วยน้ำเสียงพยายามให้สุภาพที่สุดว่า เขา

ถูกกักตัวแล้ว ด้วยคำสั่งของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย

เขาเผ่นพรวดไปยังประตู แต่ก็ปรากฏว่าเปิดไม่ได้เสียแล้ว จึงได้
แต่งตัวคอยรับสถานการณ์

พวกนั้นมาพาเขาไปยังที่แห่งหนึ่งภายใต้การควบคุม ซักถามเขาต่าง ๆ
นานาด้วยความสุภาพ แสดงถึงวัฒนธรรมอันสูง เขาอธิบายว่าเขาเป็นชาว
ชนบทซินแน็กซ์ ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนนั้นๆ ได้ปริญญาเอกทางคณิตศาสตร์
ในวันเดือนปีนั้นๆ เขาได้สมัครทำงานกับ ดร.เชลดอน และได้งานนั้นทำ
เขาต้องตอบคำถามเหล่านี้ทบทวนมาหลายต่อหลายเที่ยว พวกนั้นก็เพียร
ซักเขาเกี่ยวกับเหตุผลที่เข้าร่วมงานกับแผนการเชลดอน เขาได้ข่าวมาจากไหน
อย่างไร เขาจะมีหน้าที่อย่างไร เขาได้รับคำสั่งลับอะไร และเกี่ยวกับเรื่อง
อะไรบ้าง

เขาตอบว่าเขาไม่รู้ เขาไม่ได้รับคำสั่งลับอะไร เขาเป็นนักศึกษา และ
เป็นนักคณิตศาสตร์ เขาไม่สนใจในเรื่องการเมือง

ในที่สุด ผู้สอบสวนก็ถามขึ้นว่า “ทรานทอร์จะถูกทำลายพินาศเมื่อใด”
กอลลีก็อึก “สำหรับตัวผมเอง ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ ตอบไม่ได้”

“ตอบตามความรู้ของผู้อื่นได้ไหม”

“ผมจะพูดแทนคนอื่นได้อย่างไร” เขาชักจูงขึ้นมาแล้ว

ผู้สอบสวนถามว่า “มีใครบอกกับคุณถึงความพินาศเช่นว่าหรือเปล่า
กำหนดวันด้วย” เมื่อกอลลียังอึกอึ้งอยู่ ก็ถามต่อไป “คุณนะถูกติดตามนะ
ดอกเตอร์ พวกเราอยู่ที่สนามบินเมื่อคุณมาถึง อยู่บนหอสังเกตการณ์
ระหว่างที่คุณรอเวลานัดพบ ยิ่งกว่านั้น เราได้ยินคำพูดระหว่างคุณกับ
ดร.เชลดอนด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น คุณก็รู้เรื่องความคิดเห็นของเขาในเรื่องนั้นแล้วสิ”

“ก็อาจเป็นได้ แต่เราอยากจะได้ยินจากปากของคุณ”

“ท่านมีความเห็นว่า ทรานทอร์จะพินาศภายในสามศตวรรษ”

“เขาพิสูจน์ให้คุณเห็นด้วยตัวเลขคณิตศาสตร์”

“ก็งั้นสิ” เสียงเย้ยๆ

“คุณยอมรับว่าการคำนวณนั้นเป็นการถูกต้องใช่ไหม”

“ถ้า ดร.เชลดอนรับรอง มันก็ถูกต้อง”

“ถ้ากระนั้น เราก็ขอลา”

“แต่ยก่อน ผมมีสิทธิที่จะมีทนาย ผมขอเรียกร้องสิทธิในฐานะพลเมืองของจักรวรรดิ”

“คุณจะมีทนายได้”

และเขาก็ได้ทนาย

ผู้เข้ามาเป็นชายร่างสูงเพรียว ผู้มีใบหน้าดูเหมือนจะเต็มไปด้วยเส้นตรง มันลึบจนน่าสงสัยว่าจะมีเนื้อพอสสำหรับที่จะยิ้มหรือไม่

กาอัลเงยหน้าขึ้นมอง รู้สึกตัวว่าเครื่องแต่งกายยับยู่ยี่ไม่เรียบร้อย จิตใจก็อ่อนระโหยพิกล เพียงชั่วเวลาไม่ถึงสามสิบชั่วโมงที่มาอยู่ในทรานทอร์ดูเหตุการณ์ต่างๆ มัธมมะตุ้มจนตั้งตัวแทบไม่ติด

ชายผู้นั้นแนะนำตัวว่า “ผมคือ ลอร์ส อวาคิม ดร.เชลดอนส่งผมมาว่าความให้คุณ”

“ฉันรีครับ ดีละ นี่แนะนำคุณ ผมต้องการยื่นฎีกาต่อองค์จักรพรรดิทันที ผมถูกกักตัวโดยไม่มีเหตุผล ผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีต่างพร้อยอะไรแม้แต่น้อย” เขาคว้ามือฟาดออกไปเป็นการเน้นคำพูด “คุณต้องจัดการให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์ด่วนที่สุด”

อวาคิมกำลังวุ่นอยู่กับการเอาสิ่งของออกจากกระเป๋าเอกสารบางอย่าง ถ้ากาอัลมีกะจิตกะใจจะสังเกตสักหน่อย ก็จะเห็นว่า มีแบบฟอร์มทางกฎหมายบางเฉียบ ลักษณะเหมือนเทปทำขึ้นเพื่อม้วนสอดใส่ไว้ในหลอดติดตัวไปไหนมาไหนได้สะดวก และเขาอาจจะเห็นมีเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กกระเป๋าด้วย

อวาคิมไม่ได้สนใจกับการเอะอะของกาอัล เมื่อจัดของเสร็จก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า “คณะกรรมการคงจะใช้ลำแสงสอดแนมดักฟังคำพูดระหว่างเราแน่นอน ถึงแม้จะผิดกฎหมาย แต่พวกนั้นก็ยังคงทำอยู่นั่นเอง”

กาอัลขบขันเสียงกรอด

“แต่เท่าว่า” อวาคิมค่อยๆ หดตัวลงนั่ง “เครื่องบันทึกเสียงของผม

บนโต๊ะนั้น รูปร่างมันก็เหมือนเครื่องบันทึกเสียงธรรมดาทุกอย่าง ทำงานได้ดี แถมยังมีคุณสมบัติพิเศษที่สามารถตัดลำแสงสอดแนมได้อย่างเด็ดขาด พวกนั้นจะไม่รู้หรอก”

“ถ้ากระนั้น ผมจะพูดอะไรก็ได้สิ”

“อ้อ แนนอน”

“ถ้ากระนั้น ผมขอให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดิ”

อวาคิมยิ้มเยือกเย็น เพิ่งจะปรากฏเดี๋ยวนี้เองว่าหน้าแคบๆ ของนายคนนี้ก็มีส่วนที่พอจะบรรจुरอยยิ้มได้เหมือนกัน โดยแก้มของเขาแยกออกไป เขาพูดขึ้นว่า “คุณมาจากชนบท”

“ผมก็ยังเป็นพลเมืองของจักรวรรดิอยู่นั่นเอง ไม่น้อยไปกว่าคุณหรือคนใดคนหนึ่งในคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย”

“แนนอน แนนอน เรื่องมีแต่เพียงว่า คุณเป็นคนชนบท คุณไม่เข้าใจชีวิตในทรานทอร์ การสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดินะไม่มีหรอก”

“แล้วถ้าอย่างนั้นจะฎีกาการกระทำของคณะกรรมการต่อใครได้เล่า มีวิธีการอื่นไหม”

“ไม่มีเลย โดยพฤตินัยแล้ว ไม่มีทาง ตามนิตินัย คุณอาจจะฎีกาต่อองค์จักรพรรดิได้ แต่จะไม่มีใครสอบสวนพิจารณาใดๆ จักรพรรดิเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนจักรพรรดิสมัยราชวงศ์องตุน คุณต้องรู้ไว้ ทรานทอร์ทุกวันนี้อยู่ในกำมือของตระกูลผู้ดีซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย วิวัฒนาการอันนี้มีทำนายไว้ในอนาคตประวัติศาสตร์แล้ว”

กาอัลว่า “งั้นรี ถ้ากระนั้นหาก ดร.เชลดอนสามารถทำนายประวัติศาสตร์ของทรานทอร์ในอนาคตได้ถึงสามร้อยปี...”

“เขาสามารถทำนายต่อไปได้ถึงพันห้าร้อยปี”

“คุณอาจจะว่าเขาทาลงหน้าได้ถึงหมื่นห้าพันปีก็ได้ แต่ขอถามหน่อยว่าเพราะอะไรเขาจึงไม่ทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าเสียเมื่อวานนี้ ว่าจะเกิดอะไรเข้าวันนี้แล้วเตือนผมให้รู้ตัวเสียก่อน เอ้อ ขอโทษเถอะ” กาอัลทรุดลงนั่ง ยกมือข่มเหงขึ้นกุมศีรษะ “ผมเข้าใจดีว่าอนาคตประวัติศาสตร์นั้นเป็นวิทยาการทางสถิติ ซึ่งไม่สามารถจะใช้ทำนายอนาคตของบุคคลเพียง

คนเดียวได้ใกล้เคียง ผมออกจะกลัดกลุ้มไปหน่อย คุณคงเข้าใจนะครับ”

“คุณผิดเสียแล้ว ดร.เชลดอนรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่าคุณจะถูกจับในเช้าวันนี้”

“หา-า-า!”

“โซคร้ายหน่อย แต่มันจริงอย่างผมว่า คณะกรรมการน่าจะยังวันยิ่งรุนแรงกับแผนการของท่านขึ้นทุกที สมาชิกใหม่จะถูกก่อวุ่นขนาดหนักยิ่งขึ้น ตามกราฟของเราแสดงว่าวัตถุประสงค์ของเราจะบรรลุเร็วขึ้นถ้าหากเร่งเหตุการณ์ให้ถึงจุดโคลแม็กซ์เสียในระยนี้ คณะกรรมการทำงานค่อนข้างจะอืดอาด เพราะฉะนั้นดร.เชลดอนจึงได้ไปหาคุณเมื่อวานนี้ เพื่อเร่งเหตุการณ์ ก็เท่านั้นเอง”

กาอัลสะอิก “ผมเกลียด...”

“ได้โปรดเถอะ เรื่องมันจำเป็น ไม่ใช่ว่าท่านจะตั้งใจเกล้งให้คุณลำบาก คุณควรจะเข้าใจให้ซึ่งว่าแผนการของดร.เชลดอนนั้นวางอยู่บนรากฐานของวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งวิวัฒนาการมาเกินกว่าสิบแปดปี เป็นแผนที่ครอบคลุมถึงเหตุการณ์ที่จะเกิด ตลอดจนผลอันจะตามมาพร้อมเสร็จ และเหตุการณ์อันนี้ ขณะนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งในจำนวนนั้น ผมถูกส่งมานี้ ก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากเพื่อให้ความมั่นใจแก่คุณว่า คุณไม่ต้องกลัวอะไร ทุกอย่างจะลงเอยด้วยดี โดยเฉพาะแผนการเกือบจะเรียกได้ว่าได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับคุณก็อาจจะดีเช่นกัน”

“ตัวเลขบอกอย่างไร” กาอัลถามแบบรืดคำตอบ

“สำหรับแผนการ มีหวัง ๙๙.๙ เปอร์เซ็นต์”

“แล้วผมล่ะ”

“ผมได้รับแจ้งมาว่า มีหวัง ๗๗.๒ เปอร์เซ็นต์”

“ก็หมายความว่า ผมมีหวังมากกว่าหนึ่งในห้าที่จะถูกส่งเข้าตารางหรือถูกประหารสิ”

“ข้อหลังนั้น มีเพียงไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์นะ”

“อ้อ น่าฟังนี่ การคำนวณเฉพาะตัวบุคคลนะ ผมไม่เชื่อหรอก บอกดร.เชลดอนมาหาผมหน่อยดีกว่า”

“ขอโทษ โชคไม่ดี ผมไม่สามารถทำตามที่ได้ เพราะดร.เชลดอนก็ถูกจับแล้วเหมือนกัน”

ประตูเปิดผางออกโดยกะทันหัน จนกาอัลซัยบกายจะลุกขึ้นและไม่สามารถทำอะไรได้ทัน นอกจากร้อง อ๊ะ ออกมาคำเดียว ยามผู้หนึ่งก้าวพรวดๆ เข้าไปที่โต๊ะ หยิบเครื่องบันทึกเสียงยัดใส่กระเป๋า หลังจากพิจารณาดูทั้งข้างหน้าข้างหลังเครื่องโดยละเอียดแล้ว

อวาคิมแย้งด้วยเสียงเป็นปกติว่า “ผมจำเป็นจะต้องใช้เครื่องนั้น”

“เราจะเอามาให้ใหม่อันหนึ่ง คุณทนาย และเป็นอันที่ไม่มีมีแสงตัดสนามแม่เหล็กสถิต”

“ถ้าฉันการลัมภภาพณ์ของผมก็จับได้แล้ว”

กาอัลนั่งงงัน มองตามหลังทนายความที่เดินออกประตูไป เขากลับมาอยู่เดียวดายอีกครั้งหนึ่ง

๖

การสอบสวน (กาอัลสันนิษฐานว่าเป็นเช่นนั้น ทั้งๆ ที่วิธีการไม่มีที่ท่าทางนิตินัยเหมือนเทคนิคการสอบสวนพิจารณาคดีที่เขาเคยอ่านพบมากนัก) กินเวลาไม่นาน วันนี้เป็นวันที่สาม แต่กาอัลก็ตั้งเครียดจนไม่สามารถจะจำได้เสียแล้วว่ามันเริ่มต้นอย่างไร

ตัวเขาเองไม่ได้ถูกบีบบรัดหนักหนาอะไรนัก ถ้ามันเป็นปิ่นใหญ่ ปากกระบอกของมันก็จ้องเป่งอยู่แต่ที่ ดร.เชลดอนเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ทว่าฮารี เชลดอน ก็สามารถนั่งสบายอารมณ์เฉยเฉื่อยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนกาอัลอดคิดไม่ได้ว่า คนคนนี้จะเห็นจะเป็นคนเดียวในโลกที่มันคงราวกับภูผาอย่างแท้จริง

คนเข้าฟังมีน้อยคน ล้วนแต่คัดแล้วทั้งนั้น จากบรรดาบารอน ชุนนางชั้นสูงของจักรวรรดิ คนหนังสือพิมพ์และประชาชนห้ามเด็ดขาด อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีบุคคลภายนอกวงการทราบเลยว่าได้มีการสอบสวนดร.เชลดอน และ

บรรยากาศก็เครียดเซมิ่งสุดประมาณสำหรับฝ่ายจำเลย

กรรมการห้านายจากคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัยนั่งอยู่บนบัลลังก์ ทุกคนสวมเครื่องแบบสีแดงแกมทอง สวมหมวกพลาสติกมันวับ อันเป็นเครื่องแบบของคณะผู้พิพากษา คนกลางคือ ลินยี เซ็น ประธานคณะกรรมการ กาอัลไม่เคยเห็นผู้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย จึงนั่งมองจ้องดูด้วยความตื่นตาตื่นใจตลอดการสอบสวน เซ็นพูดนับคำได้ ทำให้เห็นชัดว่าคนอย่างเขาถ้าพูดมากไปก็จะเสื่อมเสียศักดิ์ศรี

อัยการของคณะกรรมการมองดูบันทึกของเขา แล้วก็เริ่มพิจารณาขณะนี้เซลดอนอยู่ที่คอกจำเลย

ถาม ไหนลองบอกทีไร ดร.เซลดอน คุณมีสมาธิกร่วมมือในแผนการที่คุณเป็นหัวใจอยู่นั้นจำนวนกี่คน

ตอบ นักคณิตศาสตร์ห้าสิบ

ถาม รวมทั้งดร.กาอัล ดอร์นิก ด้วยหรือเปล่า

ตอบ ดร.ดอร์นิกเป็นคนที่ห้าสิบเอ็ด

ถาม อ้าว งั้นก็มีห้าสิบเอ็ดนะซี คิดให้ดี ดร.เซลดอน บางทีอาจจะมีคนที่ทำสิบสองหรือห้าสิบสามอีกนะ หรือมีมากกว่านั้น

ตอบ ดร.ดอร์นิกยังไม่ได้เข้าร่วมเป็นทางการในแผนการของผม เมื่อร่วมแล้วจึงจะมีห้าสิบเอ็ด ขณะนี้มีเพียงห้าสิบเท่านั้น

ถาม ไม่ใช่เกือบแสนหรือกริ

ตอบ นักคณิตศาสตร์หรือ รู้ว่าอะไร

ถาม ผมไม่ได้ใช้คำว่่านักคณิตศาสตร์นี้ ว่ากันทุกตำแหน่งนะ ลักแสนหนึ่งถึงไหม

ตอบ ถ้าเอาทุกตำแหน่งละก็ บางทีคุณอาจจะเดาถูก

ถาม บางทีรี ผมนะว่ามันแน่ๆเสียมากกว่า ผมจะบอกให้ก็ได้ คนในแผนการของคุณนะ มีเก้าหมื่นแปดพันห้าร้อยกับเจ็ดสิบสองคน

ตอบ คุณคงจะนับเอาผู้หญิงกับเด็กรวมเข้าไปด้วยละซี

ถาม (ชักเสียงดังขึ้น) หยุดพูดเรื่องนี้ได้แล้ว มาว่ากันอีกเรื่องหนึ่งที่เราได้ว่ากันมาบ้างแล้วนั่นเสียที ดร.เชลดอน คุณจะยืนยันได้ไหมว่าที่คุณคิดคาดเกี่ยวกับทรานทอร์นั้น คุณยังคิดว่าจะเป็นไปได้ตามนั้นอยู่อีก

ตอบ ผมได้บอกแล้วบอกอีก ว่าทรานทอร์จะพินาศกลายเป็นเมืองร้างภายในสามร้อยปีข้างหน้า

ถาม ไม่คิดบ้างรึว่ารายงานอันนี้จะผิดพลาด จะไม่เชื่อสัจตย์ต่อคุณ

ตอบ ไม่เลยขอรับกระผม ขอเท็จจริงทางวิทยาการนั้นอยู่เหนือความเชื่อสัจตย์หรือไม่เชื่อสัจตย์

ถาม คุณแน่ใจหรือว่ารายงานของคุณนี้เป็นความจริงทางวิทยาการ

ตอบ ผมแน่ใจ

ถาม โดยถืออะไรเป็นบรรทัดฐาน

ตอบ ถือหลักพื้นฐานของการคำนวณทางอนาคตประวัติศาสตร์

ถาม คุณจะพิสูจน์ให้เห็นได้ไหมว่าการคำนวณของคุณถูกต้อง

ตอบ ได้ กับนักคณิตศาสตร์ด้วยกันเท่านั้น

ถาม (ยิ้มหยัน) ก็หมายความว่า คุณอ้างว่าไอ้ที่เรียกว่าความจริงของคุณนะ อยู่ในสภาพที่นอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์ธรรมดาสิ้นนะ แต่ผมคิดว่า สิ่งที่เราเรียกว่าความจริงแล้ว ควรจะชัดเจนกว่านั้น ลึกซึ้งน้อยกว่านั้น เข้าใจได้ง่ายกว่านั้น

ตอบ สำหรับสมองของบางคน มันไม่ลึกซึ้งยากเย็นอะไรเลย วิชาฟิสิกส์เกี่ยวกับการถ่ายทอดพลัง ซึ่งเราเรียกกันว่าเทอร์โมไดนามิกส์ เป็นสิ่งที่ชัดเจนและแน่นอน มีมาในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติตั้งแต่ยุคนิยายโบราณมาแล้ว แต่ก็ยังมีบุคคลอีกมากมายที่รู้สึกว่าเป็นสิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะทำเครื่องยนต์ต้นกำลังขึ้นมา ทั้งๆที่เป็นบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมเสียด้วยสิ ผมสงสัยว่าท่านคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ...

ถึงตรงนั้น หนึ่งในคณะกรรมการชะงักงันลงมาหาัยการ กระซิบเสียงแผ่วเบาจนไม่อาจจับความได้ แต่คงจะเป็นเรื่องสำคัญ ัยการหน้าแดงทันที และรีบจัดการเจรจาของเชลตอน

ถาม เราไม่ได้มาเพื่อจะรับฟังปาฐกถา ดร.เชลตอน เอาเป็นว่าคุณได้แสดงความในใจออกมาหมดแล้ว และเราขอให้คุณรู้ว่า การทำนายความหายนะของคุณนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อจะทำลายความเชื่อมั่นของมหาชนต่อรัฐบาลของจักรวรรดิเพื่อวัตถุประสงค์อันใดอันหนึ่งของตนเอง

ตอบ เรื่องนี้ไม่จริง

ถาม ถ้าอย่างนั้น เราสันนิษฐานว่า คุณมุ่งหมายที่จะให้เกิดความเชื่อว่า ช่วงเวลาก่อนหน้าที่จะถึงวาระที่เรียกว่าความพินาซของทรานทอร์นั้นจะมีความวุ่นวายโกลาหลมากมาย

ตอบ ข้อนี้ถูกแล้ว

ถาม และเราสันนิษฐานว่า คุณหวังว่าโดยเพียงการทำนายอย่างที่ว่า คุณจะได้กองทัพที่กำลังพลถึงแสนคน

ตอบ ในขั้นแรก ข้อสันนิษฐานนี้ผิดทีเดียว และถึงแม้จะเป็นจริง แต่ถ้าสอบสวนกันขึ้นมาแล้วจะทราบได้ว่า มีคนที่อยู่ในวัยเป็นทหารได้เพียงไม่ถึงหมื่นคน ทั้งคนเหล่านั้นก็ไม่ได้รับการฝึกทางทหารแต่อย่างใด

ถาม คุณทำงานเพื่อใครหรือ

ตอบ ผมไม่ได้ขึ้นต่ออาณัติของผู้ใดครับ ท่านัยการ

ถาม คุณไม่มีส่วนได้เสียอะไรเลยหรือ คุณทำทั้งหมดนี้ก็เพียงเพื่อวิทยาการเท่านั้นหรือ

ตอบ ใช่แล้ว

ถาม ถ้ากระนั้น ลองว่ามาทีหรือว่า จะมีทางเปลี่ยนแปลงอนาคตได้ไหม ดร.เชลตอน

ตอบ ข้อนี้เห็นได้ชัด ห้องพิจารณานี้อาจจะระเบิดเป็นผุยผงก็ได้

ภายในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า หรืออาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้ แต่ถ้าเป็นอนาคตก็จะเปลี่ยนแปลงแน่นอนในเรื่องเล็กๆน้อยๆ บางเรื่อง

ถาม คุณกำลังพูดเหลวไหละ ดร.เชลตอน ผมอยากถามว่า ประวัติศาสตร์ทั่วไปของมนุษยชาติจะเปลี่ยนแปลงได้ไหม

ตอบ ได้

ถาม ง่ายๆหรือ

ตอบ ไม่หรอก ยากมากทีเดียว

ถาม ทำไม

ตอบ ความโน้มเอียงในทางอนาคตประวัติศาสตร์ของดาวเคราะห์ที่มีประชาชนพลเมืองมากมาย ย่อมเป็นไปด้วยความอึดอัดมาก การที่จะเปลี่ยนแปลงในทางอนาคตประวัติศาสตร์ก็ย่อมจะต้องเป็นไปด้วยความอึดอัดโดยสมดุลกัน ถ้าประชาชนส่วนใหญ่ร่วมใจกันก็เร็วขึ้นนิดหน่อย แต่ถ้าประชาชนซึ่งร่วมใจกันในทางที่จะเปลี่ยนมีจำนวนน้อย ก็จำเป็นต้องใช้เวลามากมายเหลือเกิน คุณเข้าใจไหม

ถาม คิดว่าพอเข้าใจ ทรานทอร์ไม่จำเป็นจะต้องพินาศ ถ้าหากประชาชนจำนวนมหาศาลตั้งใจช่วยกันปฏิบัติไปในทางที่จะไม่ให้มันพินาศ

ตอบ ถูกต้อง

ถาม ด้วยคนจำนวนแสนคนใช่ไหม

ตอบ ไม่ใช่ นั่นเป็นจำนวนกระจุริดเหลือเกิน

ถาม คุณแน่ใจหรือ

ตอบ ขอให้ระลึกว่า ทรานทอร์มีประชากรเกินกว่าสี่หมื่นล้านคน และให้ระลึกต่อไปว่าความโน้มเอียงไปสู่ความพินาศนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับเฉพาะทรานทอร์เท่านั้น แต่เกี่ยวกับจักรวรรดิทั้งหมด และจักรวรรดินี้ประกอบด้วยประชากรเกือบหนึ่งล้านล้านล้านคน

ถาม อ้อ ถ้ากระนั้นบางทีคนแสนคนทำการไปจนชั่วลูกชั่วหลานติดต่อกันไป อาจจะแก้ไขความโน้มเอียงอันนี้ได้ภายในสามร้อยปี

ตอบ ผมเกรงจะไม่เป็นเช่นนั้น สามร้อยปียังเร็วเกินไปนัก

ถาม อา ถ้าอย่างนั้น ดร.เชลดอน เราก็ได้แต่สันนิษฐานตามคำแถลงของคุณเท่านั้น คุณรวบรวมคนเข้าร่วมแผนงานได้หนึ่งแสนคน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของทรานทอร์ได้ภายในสามร้อยปี หรืออีกนัยหนึ่ง คนจำนวนนี้ไม่สามารถป้องกันความพินาศของทรานทอร์ได้ ไม่ว่าจะทำประการใด

ตอบ ถูกของคุณ โชคร้ายหน่อย

ถาม และว่าอีกนัยหนึ่ง ผู้ร่วมงานจำนวนแสนคนของคุณ ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายไปในทางร้าย

ตอบ ถูกเพียงเลย

ถาม (พูดซ้ำๆ เน้นๆ) ถ้ากระนั้น ดร.เชลดอน ฟังให้ดีๆ นะครับ ฟังให้ดี เพราะเราต้องการให้คุณคิดให้รอบคอบแล้วจึงตอบว่า คุณรวบรวมคนไว้แสนคนเพื่ออะไรแน่

อัยการเน้นประโยคตอนที่เป็นคำถามด้วยเสียงกร้าวและดั่งลั่นด้วยความมั่นใจว่าเขาค้นดร.เชลดอนไปเข้ามูมได้แล้ว คราวนี้จำเลยจะต้องจนแต้มแน่ๆ

เสียงพึมพำจากแถวของบรรดาขุนนางที่เข้าฟังการสอบสวนกระหึ่มขึ้น แม้กระทั่งกรรมการป้องกันสาธารณภัยบนบัลลังก์ก็เอนกายเข้าซุบซิบกัน มีแต่ประธานเท่านั้นที่ยังวางทำเป็นปกติ

ฮารี เชลดอน ไม่มีท่าสะทกสะท้าน เขานั่งวางอารมณ์อยู่จนเสียงพึมพำซาลง

- ตอบ เพื่อบรรเทาผลร้ายของความพินาศที่จะเกิดขึ้นนะสิ
- ถาม จะบอกให้ชัดเจนหน่อยได้ไหมว่าคุณหมายความว่าอะไร
- ตอบ ชื่อนี้อธิบายง่ายมาก ความพินาศของทรานทอร์ที่จะเกิดขึ้นนั้นมิใช่ปรากฏการณ์ที่จะมีขึ้นมาเองโดดเดี่ยวในวิวัฒนาการของมนุษยชาติ แต่จะเป็นจุดสุดยอดของความยุ่งเหยิง ซึ่งตั้งต้นมาตั้งแต่หลายร้อยปีมาแล้ว และกำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ทั้งนี้ผมหมายถึงวิวัฒนาการทางเลื่อมและสิ้นสุดของจักรวรรดิแห่งจักรวาลนี้

เสียงในห้องพิจารณากลายเป็นเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างเอะอะ แทนเสียงพึมพำเมื่อสักครู่นี้ ท่านอัยการไม่สนใจเสียงเหล่านั้น ตะโกนขึ้นว่า “คุณกำลังประกาศอย่างเปิดเผยว่า...” แต่หยุดชะงักทันทีเมื่อได้ยินเสียงจากผู้เข้าฟังการพิจารณาตะโกนก้อง “ขบถ” ซึ่งแสดงว่าทุกคนเข้าถึงจุดประสงค์ที่เขาจะพูดต่อไปนั้นแล้วโดยอัตโนมัติ

ด้วยอาการเนิบๆ ท่านประธานกรรมการยกค้อนขึ้น แล้วปล่อยลงโดยไม่ใช้แรง เสียงทุ้มๆ ของค้อนดังขึ้น ทุกคนในห้องประชุมสำรวมกิริยาเป็นปกติ สงบปากสงบเสียงด้วยความเคารพ อัยการถอนหายใจเฮือก

ถาม (อย่างโอ้อ่า) คุณรู้ตัวหรือไม่ ดร.เชลดอน ว่าคุณกำลังพูดถึงจักรวรรดิที่ดำรงคงมั่นมาถึงหมื่นสองพันปี เจริญบำรุงทรุดเลื่อมลงบ้างมาตลอดเวลาหลายชั่วอายุคน และมีความจงรักภักดีของประชากรนับพันล้านล้าน

ตอบ ผมตระหนักดีทั้งสถานะปัจจุบันและอดีตประวัติของจักรวรรดินี้ ผมไม่ตั้งใจดูหมิ่นผู้ใด แต่ผมกล่าวได้เต็มปากว่า ผมรู้ต้นลึกหนาบางในเรื่องนี้ดีกว่าทุกท่านในห้องประชุมนี้

ถาม แล้วคุณก็ทำนายว่าจักรวรรดินี้จะพินาศ

ตอบ เป็นการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า โดยอาศัยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ไม่ใช่ผมคิดเดาเอาเองโดยไม่มีเหตุผล ว่ากัน

โดยส่วนตัวแล้วผมก็เศร้าใจในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น ถึงแม้ว่าจะมีการยอมรับกันอยู่ (ซึ่งไม่ใช่ความเห็นของผม) ว่าการปกครองแบบจักรวรรดิอาจเป็นสิ่งที่ผิด แต่สภาวะแบบอนาธิปไตยที่จะมีมาภายหลังจักรวรรดิล่มนั้นสิ จะยิ่งร้ายสภาวะอันจะบังเกิดมีอนาธิปไตยขึ้นนี้แหละคือสิ่งที่ผมก่อตั้งแผนการเพื่อจะต่อต้านการสลายล่มแห่งจักรวรรดินั้น ท่านทั้งหลาย เป็นเรื่องยิ่งใหญ่แน่ ยากที่จะต่อต้านได้ มันมีสาเหตุเนื่องมาจากข้าราชการมีอำนาจมาก เป็นระบบเจ้าขุนมูลนาย ประชาชนมีความคิดริเริ่มเสื่อมถอยลง การถือชั้นวรรณะ การไม่ให้ความจริงกับประชาชน...และมูลเหตุอื่นๆ อีกหลายร้อยอย่าง ซึ่งดำเนินติดต่อกันมาหลายศตวรรษแล้ว ดังที่ผมได้กล่าวมาแล้ว จึงเป็นเรื่องใหญ่หลวงเกินกว่าที่จะหยุดยั้งได้

ถาม ใครๆ ก็เห็นกันอยู่มิใช่หรือ ว่าจักรวรรดิของเราคงมั่นคงอยู่เหมือนแต่ไรมา

ตอบ ความมั่นคงแข็งแรงมีอยู่ทั่วไป ดูเสมือนว่าจะคงอยู่ตลอดกาล แต่ทว่าท่านอย่าการ ต้นไม้ที่ผุอยู่ภายในย่อมจะมีลักษณะภายนอกบึกบึนมั่นคง ไม่มีอะไรผิดปกติ จนกว่าจะถึงเวลาที่พายุโหมม้นหักสะบั้นลง ขณะนี้พายุนั้นก็กำลังหวิวหวิวผ่านกิ่งก้านของจักรวรรดิอยู่แล้ว กิ่งมันกำลังลั่นอยู่เอี้ยๆ ถ้าหากคุณฟังด้วยหูของนักอนาคตประวัติศาสตร์

ถาม (ด้วยอาการลังเล) ดร.เชลตอน เราไม่ได้มาเพื่อจะฟ...

ตอบ (หนักแน่น) จักรวรรดิจะล่มสลาย พร้อมด้วยสิ่งผิดทั้งหลาย วิทยาการทั้งมวลที่สะสมไว้จะไร้ค่า ระเบียบแบบแผนที่วางไว้จะหมดความหมาย จะเกิดสงครามระหว่างดวงดาวไม่มีที่สิ้นสุด พาณิชยกรรมระหว่างดวงดาวจะเสื่อมโทรม ประชากรจะลดจำนวนลง ดวงดาวในอนาคตจะขาดการติดต่อกับศูนย์การปกครอง แล้วจะไม่กลับฟื้นคืน

เหมือนเดิมได้อีก

ถาม (เสียงเบาหวิวท่ามกลางความเงียบสงัด) ตลอดไปรี

ตอบ อนาคตประวัติศาสตร์ เมื่อสามารถบอกถึงการล่มสลายได้ ก็ย่อมจะสามารถทำนายเกี่ยวกับยุคมืดที่เป็นผลตามมาได้เช่นกัน ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย จักรวรรดินี้ได้เจริญย่นยงมาถึงหมื่นสองพันปี ดังได้กล่าวแล้ว ส่วนยุคมืดที่จะมีมาจะกินเวลานาน ไม่เพียงหมื่นสองพันปี แต่จะนานถึง สามหมื่นปี จักรวรรดิที่สองจึงจะบังเกิดขึ้นใหม่ ทว่าระหว่างยุคเรานี้กับยุคที่จะรุ่งเรืองเหมือนเราอีกครั้งหนึ่งนั้น มนุษยชาติจะต้องดิ้นรนกระเสือกกระสนทรมานทรมายอยู่ตั้งพันชั่วอายุคน เราจะจำต้องป้องกันข้อนี้

ถาม (ค่อยตั้งสติดีขึ้นบ้าง) คุณพูดแย้งคำของคุณเองแล้ว ก็แรกคุณว่า คุณไม่สามารถจะป้องกันความพินาศของทรานทอร์หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือความล่มสลายของจักรวรรดิได้

ตอบ ถึงเดี๋ยวนี้ ผมก็ไม่ได้พูดว่าเราจะป้องกันการล่มสลายได้ แต่ยังไม่สายเกินไปที่จะย่นเวลาของยุคมืดลง ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ถ้าคณะของผมได้รับการยินยอมให้ลงมือปฏิบัติงานได้ ณ บัดนี้ ก็มีหวังว่าเราจะย่นระยะเวลาของยุคอนาธิปไตยให้เหลือเพียงหนึ่งพันปีเท่านั้น ขณะนี้เราอยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อที่ล่อแหลมอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ที่ประเดประดังกันเข้ามา จะต้องถูกทำให้เบานเบียงไปสักเล็กน้อย...นิดหน่อยเท่านั้น มากไม่ได้ แต่ก็คงจะเพียงพอที่จะลดเวลาแห่งความทุกข์ทรมานของมนุษยชาติออกไปจากประวัติศาสตร์ได้สองหมื่นเก้าพันปี

ถาม คุณมีแผนการจะอย่างไร

ตอบ โดยป้องกันสรรพวิทยาการของมนุษยชาติไว้ให้ปลอดภัย วิทยาการทั้งหมดโดยส่วนรวมย่อมเก็นกำลังที่บุคคลเดียวหรือแม้พันคนจะรอบรู้ได้ทั้งหมด เมื่อความผูกพันทางสังคม

ของเราแตกทำลายไป วิทยาการก็จะกระจัดกระจายเป็นเส้น เป็นล้านเสี่ยง แต่ละบุคคลจะมีความรู้ก็แต่เพียงข้อมูล กระจิตรคนละนิดคนละหน่อยซึ่งใช้การอะไรไม่ได้ นิยาย ปรัมปราก็จะมีใครถ่ายทอดต่อไป มันจะค่อยๆ ละลาย สูญหายไปในแต่ละชั่วอายุคน แต่ถ้าเราเริ่มรวบรวมสรุป สรรพวิทยาการทุกสาขาเป็นการใหญ่เสียตั้งแต่บัดนี้ วิทยาการ เหล่านั้นย่อมจะคงอยู่ไม่สูญหาย คนรุ่นหลังจะมีหลักวิชา เป็นมูลฐานสำหรับศึกษาก้าวหน้าต่อไป แทนที่จะต้องคลำ ค้นคว้าขึ้นมาใหม่ ดังนี้ มนุษยชาติก็จะสามารถก้าวหน้า ในหนึ่งพันปีได้เท่ากับก้าวหน้าโดยมงามยสามหมื่นปี หาก ไม่รวบรวมสรรพวิทยาการไว้

ถาม ทั้งหมดนี้...

ตอบ แผนการทั้งหมดของผมนะหรือ ก็คือ คนของผมสามหมื่น คน พร้อมด้วยภรรยาและบุตรจะร่วมมือร่วมใจกันทำงาน อย่างเดียว คือการทำ “เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา” ให้สำเร็จ งานนี้จะสำเร็จลงได้ในชั่วอายุคนพวกนี้ ผมเองก็คงจะ ไม่มีโอกาสได้เห็นงานชิ้นต้นก็มากน้อย แต่ทว่า ก่อนจะถึง ยุคที่ทรานทอร์ลัมสลาย มันจะสำเร็จสมบูรณ์ และห้องสมุด ใหญ่ๆ ทุกแห่งหนในจักรวรรดิแห่งกลุ่มดาวนี้ก็มีหนังสือ รวบรวมสรรพวิทยาการนี้เก็บไว้ให้อนุชนรุ่นหลังต่อไป

ประธานคณะกรรมการยกค้อนขึ้นเคาะโต๊ะ ฮารี เซลดอน ก้าวออก จากที่นั่งคอกจำเลยกลับมานั่งใกล้ก้าอัล

เขายิ้ม และถามว่า “เป็นไง การแสดงชุดนี้”

ก้าอัลว่า “คุณแสดงได้เด่นที่สุด แต่เหตุการณ์ฉากต่อจากนี้ไปล่ะ จะเป็นอย่างไร”

“พวกเขาจะยุติการพิจารณาสอบสวน แล้วขอทำความตกลงกับฉัน เป็นการส่วนตัวนะสิ”

“ท่านทราบได้อย่างไร”

เชลดอนตอบว่า “อันที่จริงฉันเองก็ไม่รู้ มันขึ้นอยู่กับประธานคณะกรรมการ ฉันศึกษาเขามาหลายปีติดกันแล้ว พยายามวิเคราะห์วิธีการปฏิบัติงานของเขาเรื่อยมา แต่คุณก็คงรู้แล้วว่าเป็นการเสี่ยงมากที่จะเอาข้อมูลเกี่ยวกับอุปนิสัยของบุคคลเพียงคนเดียวมาเข้าสมการของอนาคตประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความไม่แน่นอนอย่างมากว่าจะได้ผลลัพธ์ถูกต้อง แต่ฉันก็คิดว่ามีหวังมากทีเดียว”

๗

อวาคิมเดินเข้ามาหาคนทั้งสอง พยักหน้าเป็นเชิงท้าทายก้าอัล แล้วก็ลงกระซิบบอะไรสองสามคำกับเชลดอน มีเสียงประกาศพักการพิจารณา แล้วเจ้าหน้าที่ก็มาแยกพาก้าอัลออกไป

วันรุ่งขึ้น การพิจารณาผิดจากวันก่อนอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ในห้องนั้นมีแต่ยารี เชลดอน และก้าอัลนั่งอยู่โดยลำพังกับคณะกรรมการในโต๊ะเดียวกัน เสมือนว่าเป็นคณะบุคคลคณะเดียวหารือกัน แทนที่จะแยกเป็นกลุ่มผู้สอบสวนกับกลุ่มผู้ต้องหา แกมยังได้รับแจกชิการ์จากกล่องพลาสติกเรืองแสง ซึ่งมีเงาเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเหมือนน้ำไหล เพียงแต่มองด้วยสายตาคงดูไม่ออก แต่ถ้าวางจับดูจึงจะรู้ว่ากล่องนั้นแข็งและแห้ง

เชลดอนรับชิการ์ แต่ก้าอัลขอตัว

เชลดอนเอ่ยขึ้นว่า “ทนายความของผมยังไม่มา”

กรรมการท่านหนึ่งตอบว่า “ไม่มีการสอบสวนกันต่อไปแล้ว ดร.เชลดอน เรามาประชุมกันคราวนี้ก็เพื่อความปลอดภัยของอาณาจักร”

ลินอี้ เห็น ว่า “ผมพูดเอง” คำเดียว คณะกรรมการทุกคนก็สงบปากคำเอนหลังฟังพินทรอฟฟังผู้ยิ่งใหญ่ปราศรัย ความเงียบครอบคลุมไปทั้งห้องในบัดนั้น

ก้าอัลแทบจะกลั้นหายใจ พิจารณาดูเชลิน ผู้มีร่างระหงแกร่งกร้าว

แก่เกินอายุ ท่านผู้นี้คือจักรพรรดิที่แท้จริงแห่งจักรวรรดิดวงดาวทั้งมวล ส่วนเด็กน้อยที่ได้รับสถาปนาเป็นองค์จักรพรรดิในสายตากันทั่วไบนั้น เป็นแต่เพียงเจ็ดที่เซ็นจับเอามาตั้งเข้าไว้เป็นโล่บังหน้า ซึ่งเป็นวิธีการที่เคยมีมาหลายยุคหลายสมัยแล้วในประวัติศาสตร์

เซ็น “ดร.เซลดอน คุณเป็นตัวการทำให้เกิดความระส่ำระสายขึ้นในจักรวรรดิของมหาจักรพรรดินะ ประชากรนับอสงไขยในยุคนี้จะไม่มีแม่สักคนเดียวที่จะมีอายุอยู่ในร้อยปีข้างหน้า ก็แล้วเหตุใดเราจะต้องมาวุ่นวายกับเหตุการณ์ที่จะมีมาในอีกสามร้อยปีโน้นด้วย”

“ตัวผมเองนั้นก็จะเป็นไปอีกไม่ถึงสิบปีหรอกครับ” เซลดอนสนองตอบ “แต่กระนั้นผมก็ยังห่วงใยอย่างยิ่ง จะว่าเป็นอุดมคติก็เห็นจะไม่ผิด หรืออาจกล่าวได้ว่าเนื่องจากความผูกพันระหว่างตัวผมเองกับความลึกลับของสิ่งที่เราเรียกกันว่า ‘มนุษยชาติ’ กระมัง”

“ผมไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องลึกลับ อยากจะถามสักคำเดียว เพราะเหตุใดผมจึงไม่สมควรจะกำจัดคุณให้พ้นหูพ้นตาไป และขณะเดียวกันก็จะหมดกังวลกับเรื่องสามร้อยปีข้างหน้าที่ไม่เป็นโล่เป็นพาย มีแต่พาให้ไม่สบายใจเท่านั้น ซึ่งผมไม่มีโอกาสจะได้พบเห็น โดยสิ่งประหารชีวิตคุณเสียในคืนนี้”

“ถ้าเป็นในสัปดาห์ที่แล้วมา” เซลดอนโต้ทันควัน “ท่านจะทำได้ และมีโอกาสถึงหนึ่งในสิบที่จะมีชีวิตอยู่ได้ถึงสิ้นปีนี้ แต่ถ้าท่านกระทำวันนี้ โอกาสหนึ่งในสิบของท่านจะมีไม่ถึงหนึ่งในหมื่น”

มีเสียงถอนใจเอือกในที่ประชุม ทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย กาอัลนั้นเย็นสันหลังวาว ขนหัวเทาจะลุกชัน เซ็นหรีตาเล็กลง

“เพราะเหตุใด” เขาถาม

“การล่มสลายของทรานทอร์” เซลดอนว่า “ไม่อาจจะหยุดยั้งได้ง่ายๆ แต่อาจจะระงับหรือพรวดพราดขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วกะทันหัน ขบวนการกระทำของท่านหลังการพิจารณาสอบสวนตัวผมจะแพร่สะพัดไปทั่วจักรวาลอย่างรวดเร็ว การขัดขวางแผนการบรรเทาภัยแห่งมนุษยชาติของผมให้สะดุดหยุดลงโดยพลัน จะทำให้ประชากรของจักรวาลเกิดความรู้สึกสิ้นหวังในอนาคตที่จะมีมา พวกเขาเคยอิจฉาความสุขสบาย ความรุ่งเรืองสมัยบูยา

ตาหวดมาแล้ว นับแต่นี้เขาจะเริ่มสังเกตเห็นว่ามีการปฏิบัติทางการเมือง และความเลื่อมโทรมทางการค้าขยายตัวกว้างขวางขึ้น ความเห็นแก่ตัวก็จะแผ่ฐานไปทั่วทุกตัวมนุษย์ในจักรวาล โดยกลายเป็นความเห็นพ้องต้องกันว่าเมื่อใครยาวต้องสาวไว่ก่อน คนที่มีความกระตือรือร้นก็จะเร่งไขว่คว้าหาประโยชน์ใส่ตน คนใจทรมาก็จะเริ่มเร่งมือประกอบกรรมชั่วหาความร่ำรวย ทั้งทางตรงทางอ้อม เมื่อทุกคนเร่งมือไปอย่างว่า ก็เท่ากับเร่งบรรดาสมาชิกของจักรวาลให้พินาศเร็วขึ้นในอัตราสูงสุด ประหารผมเสียเถิด แล้วจักรวรรดิของทรานทอร์จะไม่สลายภายในสามศตวรรษ แต่จะต้องพินาศลงภายในห้าสิบปีเท่านั้น ส่วนตัวท่านจะอยู่ได้ไม่พ้นหนึ่งปี”

เซ็น “นั่นเป็นเพียงนิยายหลอกเด็กเท่านั้น แต่ทว่าความตายของคุณก็ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่เราพอใจนัก”

เขาเผยมือขึ้นจากกระดาด เหลือนิ้วพอมเรียกวัดไว้เพียงสองนิ้ว

“บอกผมที” เขาว่า “ว่างานเรียบเรียงเอ็นไซโคลปีเดียของคุณนี้เป็นสิ่งเดียวที่คุณจะกระทำ”

“ใช่แล้ว”

“จำเป็นไหมที่จะต้องทำที่ทรานทอร์นี้”

“ท่านครับ ทรานทอร์เป็นที่ตั้งหอสมุดแห่งจักรวรรดิ และแหล่งค้นคว้าข้อมูลทางวิทยาการของมหาวิทยาลัยแห่งทรานทอร์นะครับ”

“แต่ถ้าหากคุณไปตั้งหลักแหล่งที่อื่น เช่นอย่างบนดวงดาวแห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งพ้นจากความอึกทึกครึกโครมของนครหลวงที่จะรบกวนสมาธิของพวกคุณ พวกคุณจะทำงานอย่างทุ่มเทได้เต็มที่โดยไม่วกแวก อย่างนี้จะมิดีกว่าหรือ”

“อาจจะดี แต่ไม่มาก”

“ถ้ากระนั้น ก็มีพิภพที่เลือกไว้ให้คุณแล้ว ดร.เชลดอน คุณจะทำงานของคุณได้ตามสบาย พร้อมด้วยคนหนึ่งแสนคนของคุณ ทั้งจักรวาลจะได้ทราบว่าคุณกำลังปฏิบัติงานต่อต้านความล่มสลาย พวกเขาอาจได้รับการประกาศให้ทราบด้วยว่าคุณจะป้องกันความล่มสลายไว้ได้” เขายิ้มแล้วกล่าวต่อไป “สำหรับผม เนื่องจากมีความไม่เชื่อถือนี้อะไรต่ออะไรอยู่มามากอย่าง จึง

ไม่เป็นการยากที่ผมจะไม่เชื่อว่าจักรวรรดิจะล่ม เพราะฉะนั้นผมจึงแน่ใจได้ว่าผมไม่ได้พูดหลอกลวงประชาชน สำหรับคุณเองก็จะไม่ทำให้ทรานทอร์เดือดร้อน และไม่เป็นที่ระคายเคืองเบื้องบาทขององค์พระจักรพรรดิ

“ทางเลือกอีกทางหนึ่งก็คือ ความตายของคุณกับบริวารของคุณในจำนวนที่เราพิจารณาเห็นสมควร คำขู่เชิญของคุณเมื่อครั้งนั้นผมไม่ถือสา เอละ คุณมีเวลาห้านาที เพื่อตัดสินใจเลือก ระหว่างความตายกับการถูกเนรเทศ”

“พิภพที่ท่านเลือกนั้นคือที่ใด” เซลดอนถาม

“ผมคิดว่าเป็นพิภพเทอร์มินัส” เซินกล่าวตอบพลางหันกระดามาทาทางเซลดอนด้วยอาการเหนื่อยๆ “ดวงดาวนั้นไม่มีประชากรอยู่ แต่เป็นพิภพที่อยู่อาศัยได้เป็นอย่างดี หรืออาจจะดัดแปลงให้เหมาะสมกับความประสงค์ของนักวิชาการได้ มันค่อนข้างจะเปล่าเปลี่ยวอยู่สักหน่อย...”

เซลดอนแย้งทันที “นั่นมันอยู่ขอบจักรวาลนะครับ”

“ก็อย่างว่าละ มันอาจจะเปล่าเปลี่ยวหน่อย คุณจะได้ทำงานได้โดยมีสมาธิ เอละนะ คุณมีเวลาอีกสองนาทีเท่านั้นนะ”

เซลดอนว่า “การเดินทางอย่างนี้จะต้องมีเวลาเตรียมตัว เพราะคนมีครอบครัวแล้วมีอยู่ตั้งสองหมื่น”

“เราจะใช้เวลาคุณ”

เซลดอนนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ต่อเมื่อจวนจะสิ้นเวลานาทีสุดท้ายเขาจึงตอบ “ผมยอมรับการเนรเทศ”

หัวใจของกอลลูดยุโรปังหวั่นไหวหนึ่งเมื่อคำพูดนั้นหลุดออกมา ดีใจนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะใครบ้างจะไม่โล่งอกและดีใจเมื่อมีอมฤตยูเหี่ยวพลัดไปชั่วเส้นยาแดง แต่อีกใจหนึ่งก็อดเศร้าสลดเสียมิได้ เมื่อคิดว่าเซลดอนพ่ายแพ้อย่างหมดรูป